Akbaba

Bayramlaşma !

Yüzünüz çamaşır değildir.

beyaz sabun yerine
kremli
PURO
KULLANINIZ
PURO
GÜZELLİK VE
CAZİBENİZİ
ARTTIRIR

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

PURO
100 de 100 saftır

T. C.
Ziraat Bankası
Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu
1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR
ve dolgun para ikramiyeleri.
İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Fazla tafsilât için 444 Şube
ve Ajansımız emrinizdedir.

BÜTÜN
AĞRILARA
KARŞI
KİNİNLİ
GRİPİN
4 SAAT ARA İLE
GÜNDE 3 ADET ALINABİLİR

ÜÇ KATLI EV
Roman
Yusuf Ziya Ortaç
ikinci Baskısı Çıktı

YANGINA
KARŞI
MÜLKÜNÜZÜ
SİGORTA
EDİNİZ

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Server Bedi, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nurünnisa Ersan...
Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinççağ, Cemil, Sinan, Selma Emiroğlu, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...
Teknik Sekreter :
İlhan Selçuk
★
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koşar
★

Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş.
Yabancı memleketlere : Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
Sayısı: 50 kuruş
Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL
[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]
Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

Telefon
21811

Deniz Yollarının
Lüks, Konforlu, temiz vapurları
Sür'at ⋆ Konfor ⋆ Leziz yemek
bakımından
En müşkilpesent yolcuları
dahi memnun eder.
Her hafta
Akdenizin bütün limanlarına
muntazaman seferler..

Akbaba

Sayı : 65 — Cilt : 3 — 11 HAZİRAN 1953 ★ Perşembe günleri çıkar. Siyasi Mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

HER HAFTA :

Mektup

Tebrik ederim üstad, bir rekor daha kırdın. Hayır, ne seyahat rekoru, ne de karşılama ve uğurlama... Sadece kendinden, hem de evvel Allah, aleyhinde bahsettirme rekoru!

Evet, biliyorum, İstanbul vali ve belediye reisinin talihi budur diyeceksin. Nasreddin Hoca uysallığı ile baş sallar, tasdik ederim: Senin de hakkın var!.. Bir zamanlar «Dişli tebessüm» diye adlandırdığımız Operatör Emin beyle meşhur manevracı Raşit bey az mı çekmişti bu matbuatın dilinden?. Hem de bugünkü gibi demokrasi devr-i dilârâsında da değildik o zaman!

Fakat üstad, doğrusunu istersen, ne Beyazıt meydanına havuz kazdıranlar, ne Sarayburnuna fıskıye dizdirenler, senin gösterdiğin başarıyı gösteremediler: Elhak bu işte de Ord. Prof'lük pâyesi sende kaldı!

Efendim, demek isterim ki, şu son cümbüşlü günlerde nereye gitsem, nerede dolassam, kiminle konuşsam, dudaklarda bir tek isim var: İsm-i şerifin!

Hani insanın meşhur pala bıyık gibi:

— İlâhi F. K. G., adın nerede ,kendin nerede? Diyeceği geliyor.

Yüzyılların harabeye çevirdiği İstanbul surları mı tamir edilmemiş?.. Ah bu F. K. G. Ah!..

Fetih şehitlerinin beşyüz yıldır yabani ot bürülü mezarları mı yapılmamış?.. Ah şu F. K. G. ah!..

Geçit resminde, Yeniçeri ağasının takma bıyığı mı düşmüş?.. Ah o F. K. G. ah!..

Hani neredeyse, Fatih Sultan Mehmed'in mübarek ruhunu vilâyet kapısına çağırıp el vurduracaklar :

— Cellaaaat!..

İstanbulun bu öfkesi karşısında, gözlerinin istikbale ışık tutan projektörlerini yakarak, kulağıma neler fısıldayacağını âdeta duyuyorum :

— Ya üçlü pakt?.. Ya Türk-Yunan dostluğu?.. Diyorsun.

Evet, evet ama a devletli vali beyim, hangi eski zafer vardır ki, yeni bir dostluğa dokunmasın?.. Çanakkale zaferi mi?.. Otuz Ağustos zaferi mi?. Hattâ, getir kulağını da kimse duymadan söyleyim: İnönü zeferi mi?..

AKBABA

BAYRAM SALINCAĞI!..

Zafer Bayramı!

Bir gazeteci, Fahrettin Kerim Gökay'a sordu:

— Üstad, İstanbulun Beşyüzüncü Fetih yılında...

Üstad, karşısındakinin kulağına eğildi ve içinde «Dost Yunanistan», «Muhterem Rum Patriği», «Hıristiyan âlemi» sözleri geçen bir şeyler fısıldadı.

Gazeteci tekrar sordu:

— Peki, zaferlerin kutlanmasına taraftar değil misiniz?

Sayın Vali hararetle cevap verdi:

— Taraftarım.. bilhassa bazı zaferlerin kırk gün, kırk gece kutlanmasına taraftarım!

— Meselâ, hangi zaferin?

Gökay, tabiî hacmini aşan bir kabarışla cevap verdi:

— Meselâ... Meselâ 14 Mayıs zaferinin!..

203

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

ON DÖRDÜNCÜ FASIL

Hacivat — **(Millet Partisi odacısına)** Hemşeri, sizin Parti idaresinden kimler var?

Odacı — Kimleri soriyon?

Hacivat — Hikmet Bayur, Tahtakılıç, Aldoğan, Vasfi Raşit Sevük, Ahmet Oğuz, Bölükbaşı, filân...

Odacı — Hepsi burada!

Hacivat — Karagöz, oh oh, çok şükür talihimiz var demek. Hepsi buradaymış!

Karagöz — Ne yapıyorlar?

Odacı — Dalaşıyler!

Karagöz — Dolaşıyorlar mı?

Odacı — Yoh, anlamiyon mu, dalaşiyler diyon! Çatduh buna da, Bayur gibi be!

Karagöz — Dalaşıyorlar demek!

Odacı — He!

Karagöz — Hacivat, fena zamanda gelmişiz, vazgeç, girmiyelim!

Hacivat — **(Karagöze)** Karagöz dur hele! **(Odacıya)** Neye dalaşıyorlar, aralarında bir kavga mı çıktı?

Odacı — Yarabbicuğum, sen bilin! Ulen, burası Parti merkezi, buraya dalaşmaya gelinme mi?

Karagöz — Ha... demek öyle kavga falan değil de, ağız dalaşı!.

Odacı — Didüğün gibi!

Karagöz — Hikmet Bayur'u görebilir miyiz, hemşerim?

Odacı — **(Karagözü baştan aşağı süzerek)** Görüp de nidecuğunuz! Para istiyosanız, para yoh! Siz elektrükçü müsünüz?

Karagöz — Hayır, değiliz!

Odacı — Mal sahibi misünüz?

Karagöz — Değiliz!

Odacı — Ulen kimsünüz, nesünüz?

Karagöz — Karagözle Hacivatız!

Odacı — Karagozle Hecivat! Heh, heh, heh, heh!

Karagöz — Neye güldün?

Odacı — Adunuzu işitmuştum emme, sıfatınızı gormemiştim, ona guldüm! Heh, heh, heh, heh!

Karagöz — Hacivat, bu herif, sinirime dokunmaya başladı. Gel bu partiden vazgeçelim, başka partiye gidelim!

Hacivat — Karagözüm, daha işin başında sinirlilik etme! Göreceğimiz adamların hepsi burada, bu fırsat kaçırılır mı?

Odacı — Karagozle Hecivat, deyin bağa, ne isteysiniz?

Karagöz — Ay, bizim ne istediğimizi dünya âlem duydu da, sen duymadın mı? Kapıya koskoca alayla geldik. Millet Partisine girip mebus olmak istiyoruz!

Odacı — Heh, heh, heh, heh!

Karagöz — Hacivat, bu adama sinirleniyorum yahu! Neye gülüyorsun, hemşeri?

Odacı — Gulduriyon da gulyem!

Karagöz — Ben şimdi gülünecek ne söyledim?

Odacı — Dada ne yiyucuğun? Millet Partisine mebus olmaya gelini mi?

Karagöz — Ay, Millet Partisinden mebus olunmaz mı?

Odacı — Yoh!

Karagöz — Hacivat, boş yere vaktimizi neye harcıyoruz, bizi mebus çıkartacak başka partiye gidelim!

Hacivat — Karagözüm, bir tek odacının sözüne bakıp kararımızı değiştirmek olur mu? Görürsek ne zarar ederiz! **(Odacıya)** Hemşeri, sen bize bir iyilik et, bizi Hikmet Bayur'la görüştür!

Karagöz — Bu Hikmet Bayur nasıl adamdır?

Odacı — Oklava gibi dosdoğru adamdır!

Karagöz — İyi mi yani?

Odacı — Doğrunun o gadarı iyi olu mu? Hedi gelin; gonuşun! **(Odacı, Karagözle Hacivadı Genel İdare Kurulu odasına götürür. Kapıyı aralayıp Hikmet Bayur'u gösterir.)** Nah işte, şu sağdaki gozlüklü! Biraz pekçe gonuşun!.

Karagöz — Müsaade almak istemez mi?

Odacı — Girun dedük a, uzatmayun!

(Karagözle Hacivat içeri girip Hikmet Bayur'un yanına giderler. Bayur, oturmalarını işaret eder.)

Karagöz — Beyefendi, bizi tanıdınız mı? Ben Karagözüm, arkadaşım da...

Bayur — **(Elini kulağına koyup)** Efendim, anlayamadım!

Hacivat — Biraz hızlı konuş!

Karagöz — Bizi tanıdınız mı? Ben...

Bayur — **(Uzak gözlüğünü çıkarıp yakın gözlüğünü takarak)** Durun bakayım! **(Karagözün burnuna sokulup bakar.)** Sizi tanımadım! Size de bakayım! **(Hacivadın da burnuna sokulup bakar.)** Sizi de tanımadım!

Karagöz — **(Hacivada)** Ne tuhaf adam yahu! İyice tetkik etmeden cevap vermedi!

Hacivat — İlim adamı böyle olur!

Karagöz — Ben Karagözüm! arkadaşım da...

Bayur — **(Tekrar yakından yüzüne bakarak)** Hayır, siz Karagöz değilsiniz!

Karagöz — Hoppala! Ben Karagöz değil miyim?

Bayur — Hayır, değilsiniz!

Karagöz — Allah sizi inandırsın ki Karagözüm!

Bayur — Yeminle olmaz ki efendim, işte gözlerimle görüyorum, siz Karagöz değilsiniz!

Karagöz — Ben kimim öyleyse?.

Bayur — Kim olduğunuzu bilmem, ama Karagöz olmadığınız muhakkak!

Karagöz — Hacivat, gel buradan gidelim! Bizim bu parti ile başımız belâya girecek!

Hacivat — Karagözüm, adam ilmî konuşuyor! İşler karıştı, hele ne olduğumuzu bir defa öğretelim!

Karagöz — Beyefendi, siz Hikmet Bayursunuz, değil misiniz?

Bayur — Hikmet Bayurum! **(Cebinden nüfus tezkeresini çıkartarak)** İşte kimlik cüzdanım! Başkalarına sorabilirsiniz?

Karagöz — Benim yanımda nüfus tezkerem yok amağ, siz nasıl Hikmet Bayursanız, ben de öyle Karagözüm! Kuzum, rica ederim, sözüme inan da asıl maksadımıza gelelim!

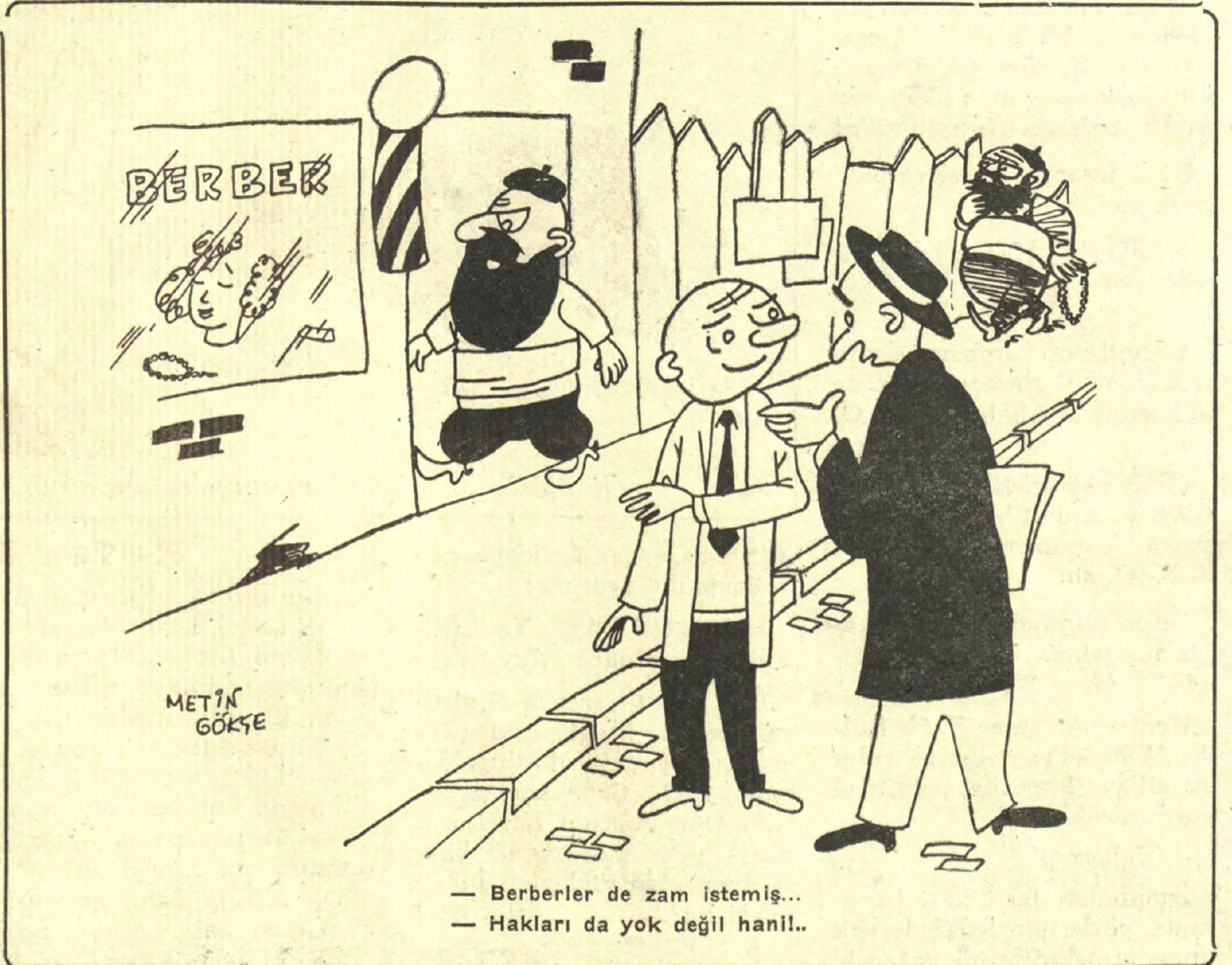
Bayur — **(Sinirli)** Canım efendim, bir zat... Durun bir daha bakayım! Evet, tamam! Bir zat, sizin gibi açık elâ gözlü olur da, ben kara gözüm diye iddia ederse o zatın sözüne nasıl inanırım?

Karagöz — Ay, siz demindenberi benim Karagöz olduğuma bunun için mi inanmadınız?

Bayur — Tabiî bunun için! Müşahede ve tetkikime dayanarak!

Hacivat — Karagözüm, Anlayor musun, adamda ilmî kafa var !

Karagöz — Şimdi ilminden baş latma, Hacivat! Beyefendi, benim gözlerim değil, adım Kara-

— **Berberler de zam istemiş...**
— **Hakları da yok değil hani!..**

göz! Bana adla sanla Karagöz denir!

Bayur — Ha, öyle söylesenize! O başka mesele!.

Karagöz — Hacivat, bu partideki ilim adamlarının hepsi böyle ise, vay Millet Partisinin başına! (**Bayura**) Şimdi kim olduğumu tanıdınız değil mi? Ben Karagözüm, arkadaşım da...

Bayur — Durun, bir yanlışlık yapmıyalım bay Karagöz! Sizin soyadınız Karagöz öyle değil mi? Göbek adınız?

Karagöz — Evet, soyadım, göbek adım, asıl adım, hepsi birden Karagöz! Aman Hacivat, yine işler karışıyor!

Bayur — Soyadınız Karagözse, göbek adınız ne?

Karagöz — O da Karagöz!

Bayur — Olmaz. Göbek adınız Karagözse, bir de soyadınız olması lâzım! Yok, soyadınız Karagözse bir de göbek adınız olmalı!

Karagöz — Ulan Hacivat, ben eksik mi doğmuşum yoksa! Sahiden, bunlardan bir tanesi, bende yok. Şimdi bu adamla bu meseleyi nasıl halledeceğiz? (**Bayura**) Affedin, soyadı almayı unutmuşum!

Bayur — Bay Karagöz, eğer bizim Partile temas etmek niyetinde iseniz, mutlaka bir soyadı almak mecburiyetindesiniz. Partimiz, hukukî devlet anlayışını kurmak azminde olduğundan kanuna aykırı hüviyeti olan birisiyle temas edemez. Size dostane bir yardımda bulunabilirim. Ben size bir soyadı bulayım, bizim Profesör avukat Vasfi Raşit Sevük de kanunî muamelesini yaptırıp kütüğe keydettirsin. Razı iseniz konuşmaya devam edelim, değilseniz mazurum!

Hacivat — İlim böyle emrediyor, Karagöz, itiraz etme!

Karagöz — Eh, ne çare razıyım!

Bayur — Öyleyse Bay Karagöz!

Karagöz — Allah aşkına, bay Karagöz deme, sinirime dokunuyor!

Bayur — Ya ne diyeyim?

Karagöz — Ne dersen de! Efendi de, Çelebi de, ağa de, hatta istersen küfret!

(Bayur, gülmesini tutamadığı için başını arkaya çevirip mendiliyle yüzünü siler gibi yaparak güler.)

Karagöz — Aman Hacivat, adam nasıl güldü, gördün mü?

Hacivat — Karagözüm, ilmî kafa taşıyanlar, konuşurken gülmeyi ilme aykırı görürler de onun için yapıyor!

Karagöz — Ulan, kendimi zaten zor tutuyorum, ilmî kafasından başlatma beni!

Bayur — Haydi, pek doğru olmaz ama, neyse, size Karagöz Çelebi diyelim! Karagöz Çelebi bazı kitaplarda gözüme ilişti ki, siz perde üstünde hüner göstermişsiniz!

Karagöz — Ay siz ömrünüzde hiç Karagöze gitmediniz mi? Tevekkeli değil, Hacivat, adamcağız böyle acaip olmuş!

Bayur — Hayır, gitmedim!

Karagöz — Neye gitmediniz!

Bayur — Rahmetli paşa, ciddiyete uyğun görmezdi. Karagöz Çelebi, bize aileden iki kıymetli miras kalmıştır: Biri ciddiyet, biri de muhalefet!

Karagöz — Ciddiyetiniz size mübarek olsun ama, iktidara geçerseniz, muhalefetiniz ne olacak?

Bayur — Bak, o mühim mesele! Ama çok şükür şimdiki halde böyle bir tehlike yok!

Karagöz — Ulan Hacivat, çok şükür böyle bir tehlike yok diyor. Biz burada hâlâ ne duruyoruz? Adam, iktidara geçmemeğe and içmiş!

Bayur — Karagöz Çelebi, şimdi sana bulduğum soyadını söyliyeyim !

Karagöz — Söyle!

Bayur — Perdenin adı olduğuna göre çok beğeneceksin!

Karagöz — Zannetmem ama, söyle bakayım!

Bayur — Alp geringe!

Karagöz — Ne?

Bayur — Alp geringe!

Karagöz — Aman Allahım, istemem!

Bayur — Mânasına bak: Alp, yiğit, kahraman, demek, geringe de perde!

Karagöz — İstemem, ne olursa olsun istemem!

Bayur — Alp geringe, bundan sonra seni hep böyle çağıracağız!

Karagöz — Sakın ha... İstemem, yahu istemem! Mebus değil a, başvekillik verseniz yine istemem!

Bayur — Alp geringenin nesini beğenmedin, söyle bakayım Alp geringe!

Karagöz — (**Avazı çıktığı kadar bağırarak**) Kurtarın, ey Ümmeti Muhammed, beni bu adamın elinden kurtarın!

(Etraftan feryadı duyan Millet Partililer, Halk partisi baskınına uğradık sanarak koşuşurlar.)

— Devamı gelecek sayıda —

AKBABACI

Müvezzi — Cinayeti yazıyoooor...
Müşteri — Ver bakalım, yine kim kime vurulmuş!..

YAZISIZI..

YERİNDE CEVAP

Celâl Yardımcı Devlet Bakanı olur olmaz, eski ahbaplarından biri bir iş için makamına gitti ve ona bazı şeyler sordu. Bunun üzerine Celâl Yardımcı da ona sordu:

— Sır saklamasını bilir misin?

— Ona ne şüphe... Emin olabilirsiniz...

Celâl Yardımcı güldü:

— Merak etme, ben de bilirim...

205

İstanbul Üniversitesinde Fatih Töreni

29 Mayıs günü Üniversitede bir Fatih töreni yapıldı. Akbabanın orada bulunan muhabirlerinden biri intibalarını şöyle anlatıyor:

Gür kanlı mıdır, bilmem; fakat gür sesli Rektör Kâzım İsmail Gürkan'ın kısacık bir hitabesinden sonra, kürsüye Tarih Profesörü Mükrimin Halil geldi. Oturunca, boynunu kıstı, bir omuzunu yukarı kaldırdı, bir dirseğini yaydı, bin metre yükseklikten düşüp kanadı kopan bir uçak şeklini aldı. Fatih devrinde tayyare olmadığı için hatibin ne rolü yapmak istediğini merak ediyordum. Acaba fetih günü ölen Bizans askerlerinden birinin taklidini yapmağa mı hazırlanıyordu? Bu ecişbücüş duruşun mânası neydi?

Hatip önündeki kâğıda bakarak dudaklarını kımıldatmağa başladı. Üçüncü sırada olduğum halde hiç bir şey duyamıyordum. Acaip! Fatihin ruhuna fatiha mı okuyor hazret? Neden dudakları kımıldıyor ve sesi duyulmuyor? Yanımdakiler de ayni merak için deydiler. Birbirimize bakışıp duruyorduk. Arada bir vızıltı halinde yükselen, sonra yine sönen sese kulak kabarttım. Bay Mükriminin Fatihe dair bildiklerini döküp saçtığı anlaşılıyordu. Tarihler, rakamlar; rakamlar, tarihler, yine tarihler ve rakamlar... Hatip söyledikçe vücudü çarpılıyor, sesi bazan tamamiyle kayboluyordu.

— Şu radyo olmasa, ne kadar neşelenecektik, değil mi kocacığım!..

— Bir saattenberi okuma yazma bilmediğini neden söylemedin be herif!..

Tam bir saat, hiç bir şey duymadan, anlamadan, yalnız kürsüdeki acaip kuşun çarpılışlarını seyrede ede oturuyor, dişlerimi sıkıyordum. Ön sırada Atenogras ve salonda bir çok papaz da vardı. Onların bu garip dilsiz oyunu hakkında ne düşündüklerini düşündükçe vücudumu ter kaplıyordu.

Pandomima sona erdikten sonra kürsüye tarih profesörü olduğunu yine proğramdan öğrendiğimiz ve hiç bir eserini görmediğımız Hâmit Ongunsu adındaki zat geldi. Allahım! Yine vız, vız vız, mız mız mız, anlaşılmaz bir ses dizisi. Gözlerini önündeki kâğıda diken hatibin yüzünde, büyük tarih gününün mânasını yayan hiç bir fikir, duyğu, heyecan belirtisi yok. Dudaklar oynayıp duruyor ve yine herkes birbirine hayretle bakıyor.

Bu ikinci sessiz hitabe, konferans veya dua da sona erdikten sonra - çünkü ne olduğunu anlıyamadık - bizim sırada oturan davetlilerden bir kaçı kalkıp gitti. Ben de salondan dışarı çıktım ve biraz sonra Rektör Kâzım İsmail Gürkan'ı bularak ona sordum:

— Aman hazret, bu ne?

Kâzımın zeki gözlerinde mahzun bir parıltı vardı. Zahmetle gülümsemeğe çalışıyordu:

— Ne yapalım, dedi, bizim Edebiyat Fakültesinde başka tarihçi yok.

— Peki efendim ama, bunların kitapları ve eserleri yoksa, iki lâkırdı söyliyecek kadar sesleri ve düzgün telâffuzları da mı yok?

Rektör «yok» diye tekrarlar gibi omuzlarını kaldırıp indirdi.

— Peki, nasıl ders verir bunlar?

Rektörün omuzları yine kalkıp indi.

Israr ettim:

— Bu büyük tarihî günün mânasını, heyecanını yaşatacak insan Edebiyat fakültesinde yoksa, dışarıda da bulamadınız mı?

— Hariçten gazel okumak memnudur.

— Peki, hiç kimsenin duymadığı bir sesle hareketsiz ve heyecansız konferans okumak, daha doğrusu böyle büyük bir tarihî günün ve törenin canına okumak memnu değil mi?

Kâzım İsmal kulağıma eğildi:

— Şunun şurasında on beş, yirmi günüm kaldı. Rektörlükten ayrılıyorum. O zaman konuşuruz. Bu bir şey değil, benim söyliyecek daha nelerim var!

Ve sevimli tebessümüyle uzaklaştı.

CIZ

206

Şakalar

Öğretmen — Bize süt veren hayvanlardan birini söyle...
Talebe — Sütçü!

ARADIĞINI BULMUŞ

Kayserilinin biri İstanbula gelmişti. Bir gece, canı hovardalık etmek istedi. Fakat gideceği yeri bilmiyor, utancından da kimseye soramıyordu. Beyoğlu caddesinde bir aşağı, bir yukarı dolaşırken, nihayet bir ihtiyar adama rastgelip sordu:

— Destur, efendi baba! Urum kilisesi ne yanda, acab?

— Dosdoğru git... Sağda ikinci sokağa sap... Biraz yürü... Karşına gelir.

— İkinci sohah mı?.. Ne diyon ağa... Orada, sözüm oğa kotu garılar var. Heç kilise orada olu mu?

— Hangi kötü karılar?... Onlar iki sokak ötededir.

Kayserili öğreneceğini öğrenmişti. Selâm verdi ve yürüdü.

O

BU NE BİÇİM YEMİN?

Mahallenin yosması, epeyce zamandır kaytan bıyıklı bir delikanlı ile dolaşıp duruyordu. Emekli öğretmen, kızın karnının da fazlaca kabardığını fark etti. Bir gün yolda karşılaşınca, komşuluk ve eski öğretmenlik hakkını kullanıp sordu:

— Kız Ayşe, seni sık sık bir adamla dolaşırken görüyorum. Sakın şeytana uyup bir kabahat işleme!

Ayşe başını önüne eğip cevap verdi:

— Vallahi aramızda bir şey yok!. Kardeş kardeş geziyoruz..

— Haydi, haydi! Doğru söyle.

Ayşe boş bulundu. Elile karnını işaret ederek reddetti:

— Çocuğumun üzerine yemin ederim ki!..

O

EVLENME

İki bayan karşılaştılar. İki eski arkadaş:

— Nasılsın Süheylâ?...

— Teşekkür ederim. Sen nasılsın Handan?.

— İyiyim!..

— Kuzum, Cemileyi görüyor musun hiç?.

— Hayır. Mısıra gitti ya!

— Mısırda ne işi var? Evlendi mi yoksa?!..

— Evlenmek te lâf mı, apartımanlandı bile!.

— Anlamadım?!.

— Bir Mısırlı zengine vardı. Şimdi oradalar!.

O

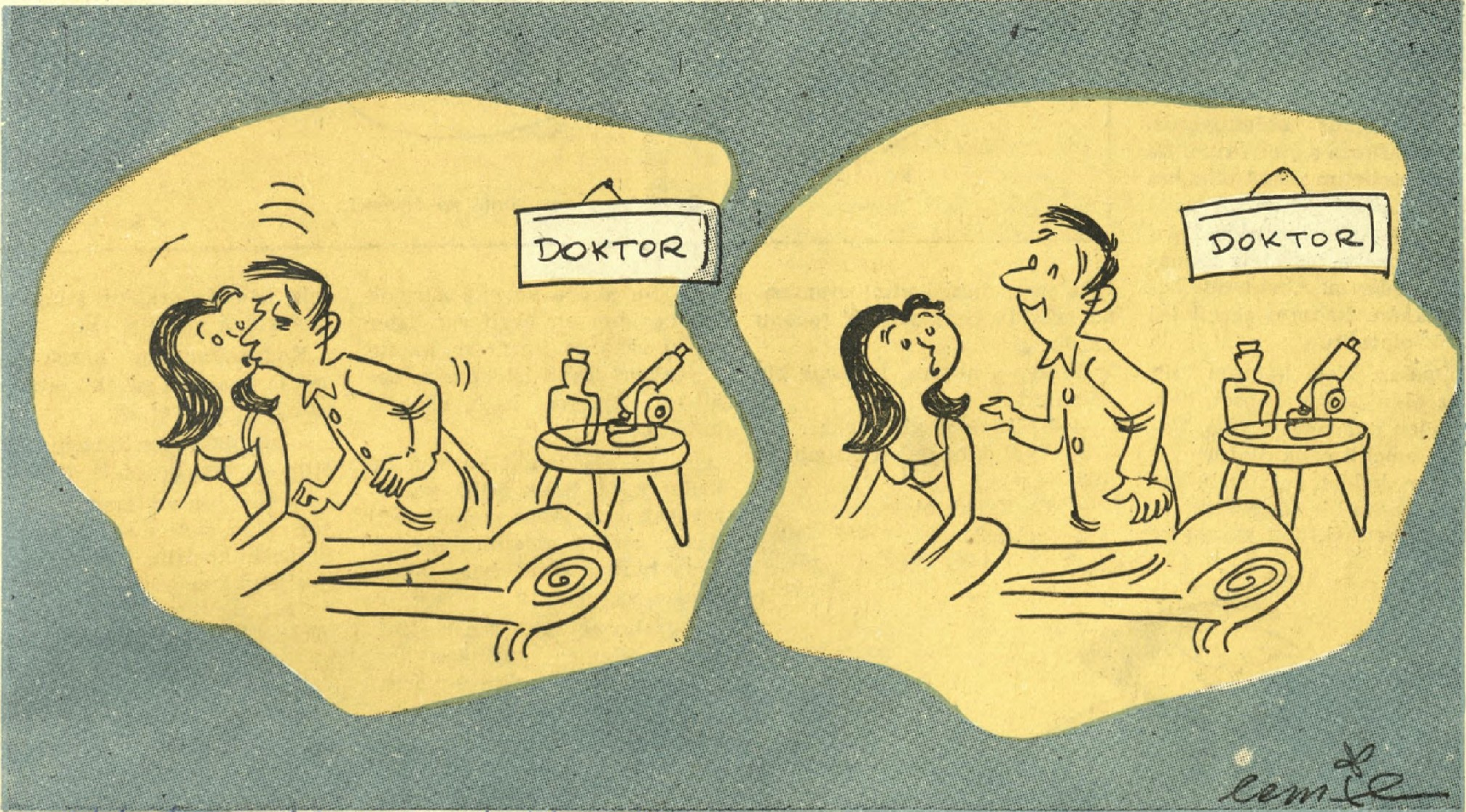
KEPAZELİK!

Suçlu, canı gibi sevdiği nişanlısını, belindeki kayışla boğarak öldürmüştü. Duruşma sırasında yargıç sordu:

— Nişanlını canın gibi sevdiğini söylüyorsun ama, kızcağızı belindeki kayışla boğup öldürmüşsün. Neden?

Suçlu, mahcup bir tavırla ellerini iki yana açtı:

— Ne yaparsınız bayım, fukaralık kepazelik!. Tabanca alacak kadar param olsa tabiî böyle yapmazdım!

Akbaba, s.65, c.3, 11 Haz. 1953, s.7 — Hımmm... Sizde muhakkak şeker var!..

Takvimden Yapraklar

SALON KADINI

Biri koysun beğenip vitrinine,
Moda eşyası için reklâm olur.
Bir küçük levha asıp bir yanına :
«Satılıktır!» diye yazsın, tam olur!.

HİKMET FERİDUN ES'E:

Neye kalkıp gideceksin? O, ropörtajları sen,
Derleyip kendi kütüphane rafından gönder
Seviyorsan o kadar Afrika zencilerini;
Bari lütfet, memesiz bir tarafından gönder!

GENÇ KIZLARIMIZA :

Yeni bir güzel seçilmek, yeni bir filim çevirmek...
O kolay bir iş a yavrum, Hollywood'da yıldız olmak!
Güç olan, yapılmayan şey : (Çamaşır-dikiş-Yemek..) bu,
Bu hünerden anlamaktır, bu değerde bir kız olmak!

Orhan Seyfi ORHON

207

HİKÂYE

Kolay bir usul

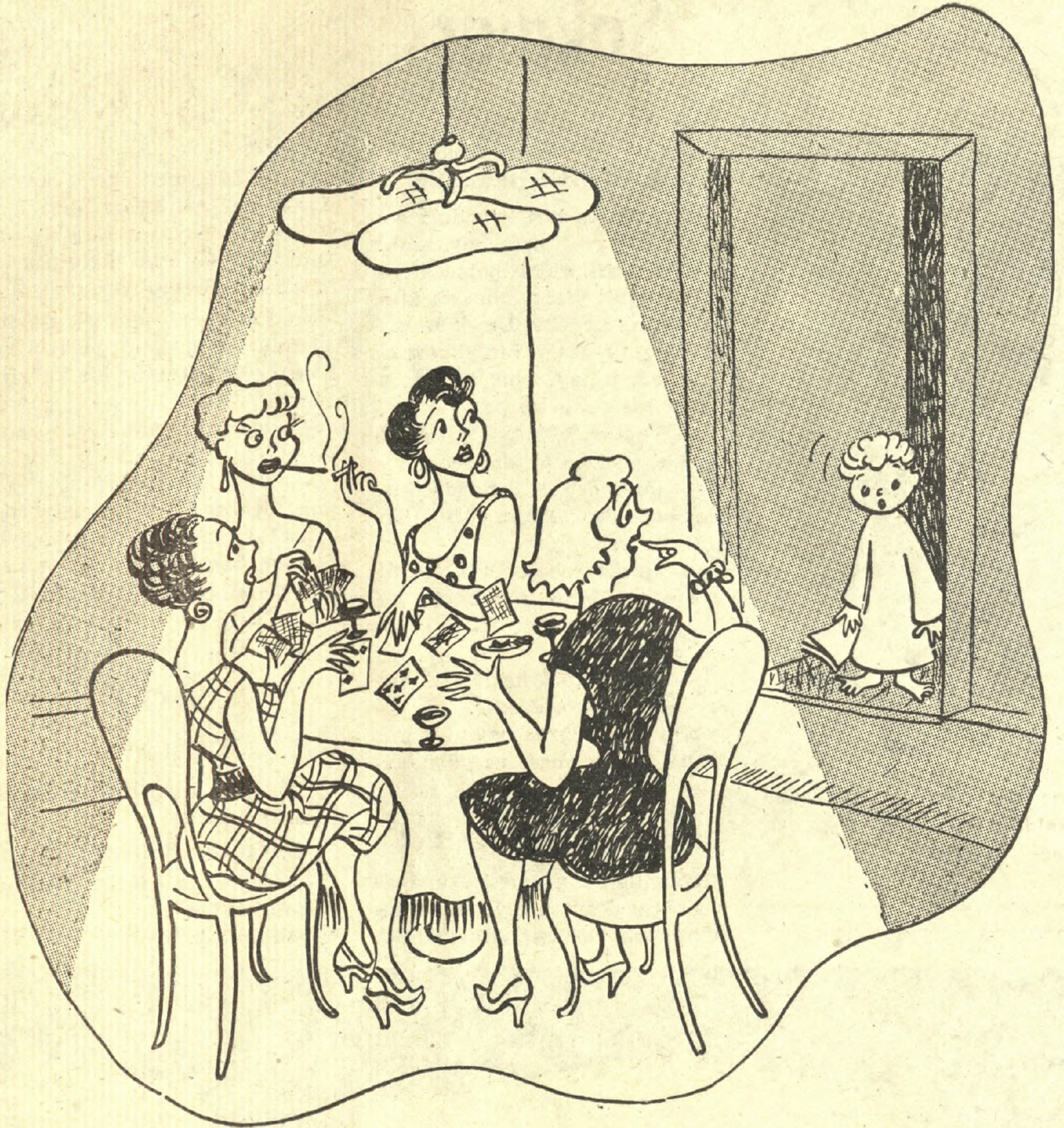
Adaya yeni gelmişlerdi. Geldiklerinin ikinci günü, Vamık Cemil, kapıcının kendisine bir mektup uzattığını hayretle gördü. Hayretle... Çünkü buraya karısiyle başını dinlemek için geldiğinden kimseye adres filân vermemişti.

Zarfı âdeta kinle yırttı. Bir yandan da «Kimbilir hangi hergele beni ziyarete geleceğini bil diriyordur» diye söyleniyordu. Fakat mektubu yazan «hergele» yi bir türlü keşfedemedi. Çünkü imza yoktu. Üstelik okuduğu şeylerden de o kadar hayrete düştü ki, hiddetini unutuverdi.

«Efendim!

Size bu şekilde hitabettiğim için beni mâzur görün, çünkü sizden sahiden bir efendilik bek liyorum. Siz beni tanımazsınız. Bendeniz de zâtiâlinizi tanımam. ama Karınız, benim sizinle ayni otelde kaldığım hanımı tanır. Ben ise bu hanımla evli değilim. Hasbell'icab sizinle ayni otele düşmüş bulunuyoruz. Şimdi insafınıza sığınıyorum. Za ten münasebetim resmî olmıyan bir kadınla iki günde bir nasıl otel değiştireyim? Sizden karınızı alıp başka bir otele gitmenizi rica ederim. Aksi halde benimle kalan kadının şerefi iki paralık olacaktır».

Hoppala... Hem kadının nikâhsız olduğundan bahset, hem şerefinden dem vur... Ama, Vamık da emekli çapkınlardan olduğu için, halden anlamıştı. Yapılacak başka bir şey yoktu. Efendiliği bu mektubu yazanı ve

Çocuk — Anne, ninni ne demek?..

hele yanındaki kadını aramasına mânidi. Herşeyin bir raconu vardır.

Hemen o akşam karısına bir yalan attı:

— Kalk, dedi, gidiyoruz...

— Ayol daha geleli iki gün ol du? Nereye?

— Başka bir otele...

— Sebep?

— Bu otelde yüzünü görmek istemediğim bir herif var. İster misin rahatım huzurum kaçsın o yüzden? Tabii istemezsin, değil mi? Öyleyse kalk, bir otel bulalım..

— Yâ.. Mâdemki kararın bu kadar kat'î, fellik fellik yer arayacağımıza, öbür mahalledeki Aynur oteline gidelim daha iyi. Hem buraya uzak, hem sahile, denize yakın...

— Olur şekerim sen bir meleksin. Hemen yarından tezi yok, Aynur oteline taşınıyoruz..

Dediklerini de yaptılar. Hemen ertesi günü eşyalarını alıp, hesabı keserek kaldıkları otel den çıktılar ve Aynur oteline geçtiler.

Fakat bu otelin yapısı bir tuhaftı. Meselâ ayrı ayrı dairelerin pencereleri ayni balkona açılıyordu ve bu pencerelerden balkona çıkılınca boydan boya gezip dolaşmak, ihtimâl başka bir dairenin penceresinden içeri girmek de gayet kolaydı. Vamık başka yer yokmuş gibi bu acaip yapılı otele ne diye gelmişti sanki? Hiç şüphesiz farkında olmadan. Çünkü, gelin şu balkondaki kadınla erkeğin konuşmasına kulak misafiri olun.

Kadın Vamığın karısı değil mi? O tabii. Ya erkek? bilmiyoruz. Kadın diyor ki:

— Vallahi sen dâhisin. Nasıl ettin de bizi bu otele getirttin?

— Ben bir şey yapmadım, diyor adam, sadece kocanın erkek liğine hitabettim. Yanımda, evli olmadığım bir kadın var, diye bir mektup yazdım. Siz tanımazsınız ama karınız tanır. Görürse o kadının şerefi iki paralık olur. Biz de sizinle ayni oteldeyiz. Lûtfen otelinizi değiş tirin, dedim. Erkek adammış doğrusu, hemen çıktı.

— Ve buraya, ayağına geldi. Şimdi de o denizde, sen de karısiyle başbaşa, ha?

İki sevgili, Vamık yokken bu başarıyı derinden derine kutladılar.

—Hikâyeci —

ASKERÎ MÜZE!..

Hikâye :

Bayram Ziyafeti

Bayramdan üç gün evvel Muallâ ile kocası Nihat başbaşa oturdular bayramın birinci günü akşamı verecekleri ziyafetin davetli listesini hazırladılar:

1. Avukat Necati,
2. Karısı Melâhat,
3. Baldızı Gülseren,
4. Doğum doktoru Niyazi Çabukel,
5. Karısı Perihan,
6. Mühendis Nuri,
7. Karısı Şaziye,
8. Operatör Feyzi Gündüz,
9. Ablası Necmiye,
10. Film yıldızı Nezahet,
11. Akbaba muharriri Fahri Cızbız,
12. Karısı Fatma Oynak,

Nihat listeye bir göz attıktan sonra;

— Tamam! dedi, sen ben on dört!

Çünkü Muallânın 13 rakamından ödü patlardı. Öyle müthiş korkardı ki, 13 liraya hiç bir şey alıp satmaz, 13 numaralı evde oturmaz, 13 kişilik sofrada yemek yemez, 13 numaralı tren kompar tımanında seyahat etmezdi.

Dalgın gözlerle mırıldandı:

— Ya bir kişi o gün davete gelmezse 13 kalır. Gel, biz bir kişi daha davet edelim, 15 olsun.

— Peki, ya iki kişi gelmezse?

— O ihtimal daha az.

— Pekâlâ.

Listeye bir kişi daha ilâve ettiler.

Ziyafet akşamı, davetliler geldikçe, Muallâ içinden sayıyordu: Etti dört, etti yedi, etti dokuz, etti on iki, etti on dört. Tamam. Bir kişi gelmemişti. Listeyi on beşe çıkardığına ne isabet etmiş. Yoksa on üç kalacaklardı.

Sofraya pürneşe oturdular. İçki servisi başlamıştı. Bitişik salonda telefon çaldı. Doktor Niyazi ile görüşmek istiyorlardı. Mu allânın içi hop etti, Eyvah!.. Ya doktoru doğuma çağırırlarsa?..

Korktuğuna uğradı. Doktorun hastalarından birinin sancısı tutmuş, acele gelmesini istiyorlardı. Niyazi Çabukel, özür diliyerek ayrıldı: «Karım bana vekâlet eder» dedi.

Muallâda betbeniz kül. Şimdi ne yapacak? Sofraya oturmuyordu. Kocasını dışarıya çağırdı:

— Felâket! dedi, 13 kişi kaldık felâket!

— Adam aldırma, bunlar hep boş itikat!

— Aman sus! Ben sofraya katiyen oturamam. Babam 13 Aralıkta öldü. Ablam 13 Şubatta otomobilin altında kaldı. Annem 13 Haziranda çıldırdı. Biz seninle 13 Ağustosta evlendik.

— Evet, kötü tesadüfler, bütün felâketler hep on üçe rastlıyor.. ne yapalım?

— Hizmetçiye benim elbiselerimden birini giydireyim. Akrabamızdan bir kız diye sofraya oturtalım.

— Olmaz. Herkes onu gördü.

— Ne yapalım?

Nihat başını kaşıyor ve tekrarlıyordu:

— Ne yapalım?

— Çabuk bir çare bul. İçeride bizi beklerler, ayıp oluyor.

— Çare, çare... Kimi çağıralım?

— Kimi çağırsak kim gelir. Ben sofraya oturamam. İyisi mi, sen git, lokantada yemek ye.

Nihat şaşırdı ve bağırdı:

— Ben mi? İnsaf yahu!.. Sabahtanberi mutfakta uğraşıyorum. Mayonezi ben yaptım, o canım salataları, taramaları, plâkileri ben hazırladım.

Antrenör — Karşınızdaki ecnebî takım değil çocuklar, küfür istemem!..

— Marta kaç ay var?..

— Ne yapalım şekerim? Ben gidemem ya...

Nihat düşündü. Razı olmaktan başka çare yoktu.

— Peki... Misafirlere ne diyeceksin?

— Onu bana bırak. Sen görünmeden git.

Nihat, günlerdenberi hayalini kurduğu sofradan vazgeçerek apartmandan çıktı, Abdullah lokantasına gitti, bir güzel karnını doyurdu.

Tam kahvesini ve sıgarasını içerken, garson onu telefondan istediklerini haber verdi.

Nihat «Muallâdır» diye düşündü, hayrola?

Telefonda karısının telâşlı sesi :

— Nihat! Koş gel! Çabuk gel! Bir taksiye atla gel!

— Ne var, nedir? Ne oluyorsun?

— Çabuk, çabuk, çabuk!

Telefon kapandı. Nihat korku ve heyecan içinde bir taksiye atladı.

Apartmana geldiği zaman karısı onu kapıda bekliyordu. Nihat, soluk soluğa, Muallânın yüzüne korku ile bakarak sordu:

— Ne var?

Kadın kocasını görünce sevinmişti:

— Gel, dedi, gel... Sen gidince 12 kişi kalmıştık ya... Biraz sonra doktor Niyazi dönüp gelmez mi? Meğer doğum sabaha karşı imiş. Yine 13 olduk. Çıldırıyorum. Ya seni bulamasaydım...

Nihat rahat bir nefes aldıktan sonra:

— Peki ama... ben yemek yedim, tıka basa yedim, sofraya oturamam.

Muallâ kocasını kucakladı:

— Oturursun şekerim, oturur sun. Benim hatırım için yine yersin.

Nihat razı oldu. Sofraya oturdu. İçki faslı devam ediyordu. Yemek başlamamıştı.

Nihat da içer gibi yaptı ve kadehin kenarını öptü. Film yıldızı Nezahet çok içmişti. Bir aralık sofradan kalktı, bir koltuğa oturdu. Tabiî, Muallâ da fırladı, yanına koştu:

— Neniz var Nezahet hanım?

— Başım dönüyor. Çok dönüyor. Müsaade ediniz de ben eve gideyim.

Muallâ bırakmak istemedi, fakat Nezahet ısrar ediyordu. Sallana sallana kalktı, özür dileyerek salondan çıktı.

Muallâ hemen Nihada seslendi:

— Kalk, haydi, Nezahet hanımı evine kadar götür.

Sonra kulağına eğilerek:

— Sakın geriye dönme! dedi.

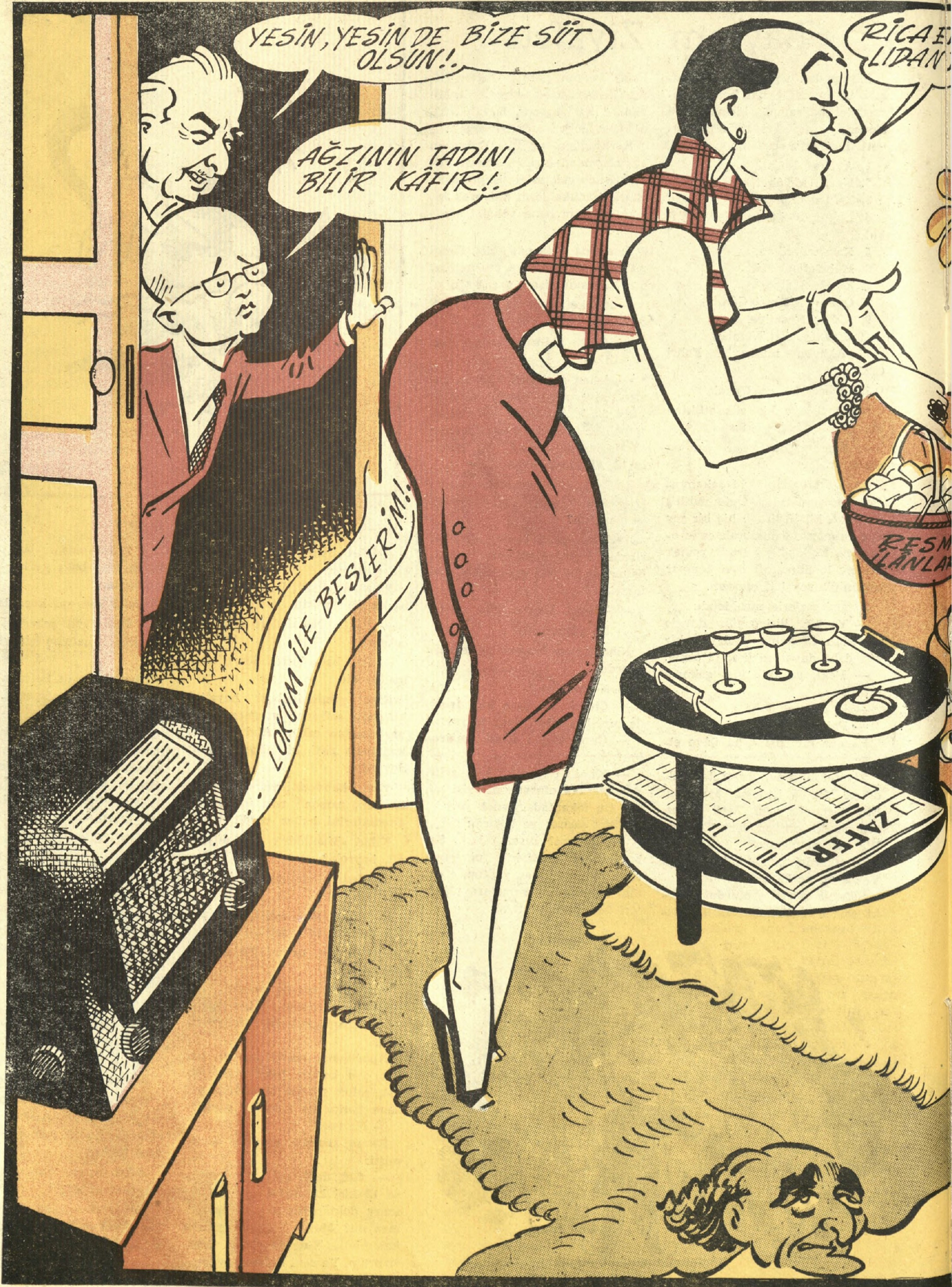
Nihat, film yıldızı Nezaheti bir taksiye bindirdi. Açık pencerenin rüzgârı kıza iyi gelmişti. Baş dön mesi geçti.

Nihat da ona bütün bu 13 hikâyesini anlattı.

Kız kahkahalarla gülerken, Nihat onu kucakladı ve şoföre emir verdi;

— Dön geriye ve çek Büyükdereye!..

Ayşe ERİNÇ

YESİN, YESİN DE BİZE SÜT OLSUN!.
AĞZININ TADINI BİLİR KÂFIR!.
LOKUM İLE BESLERİM!.
ZAFER

Bayram

210

DERİM, ŞU KAYMAK-
BUYUR FALİHCİĞİM!..
DÜNYA
HÜRSES
BEN DE İSTERİM!..
FRA
C.U.

Şekeri!

Erkek — Dikkat ediniz, ben eski tilkilerdenim...
Kız — Ama, yaz geldi artık... Derinizden gelecek kış istifade ederim!...

YABANCI

Meşhur hasislerden birinin kapısına bir gün bir dilenci geldi. Allah rızası için sadaka istedi.

Kapıyı açan hasis hiddetle bağırdı:

— Be adam şehirde bu kadar fukara varken yabancıya sadaka verilir mi? Böyle rezalet olur mu? Sen neye kendi memleketinde dilenmiyorsun da buralara geliyorsun?

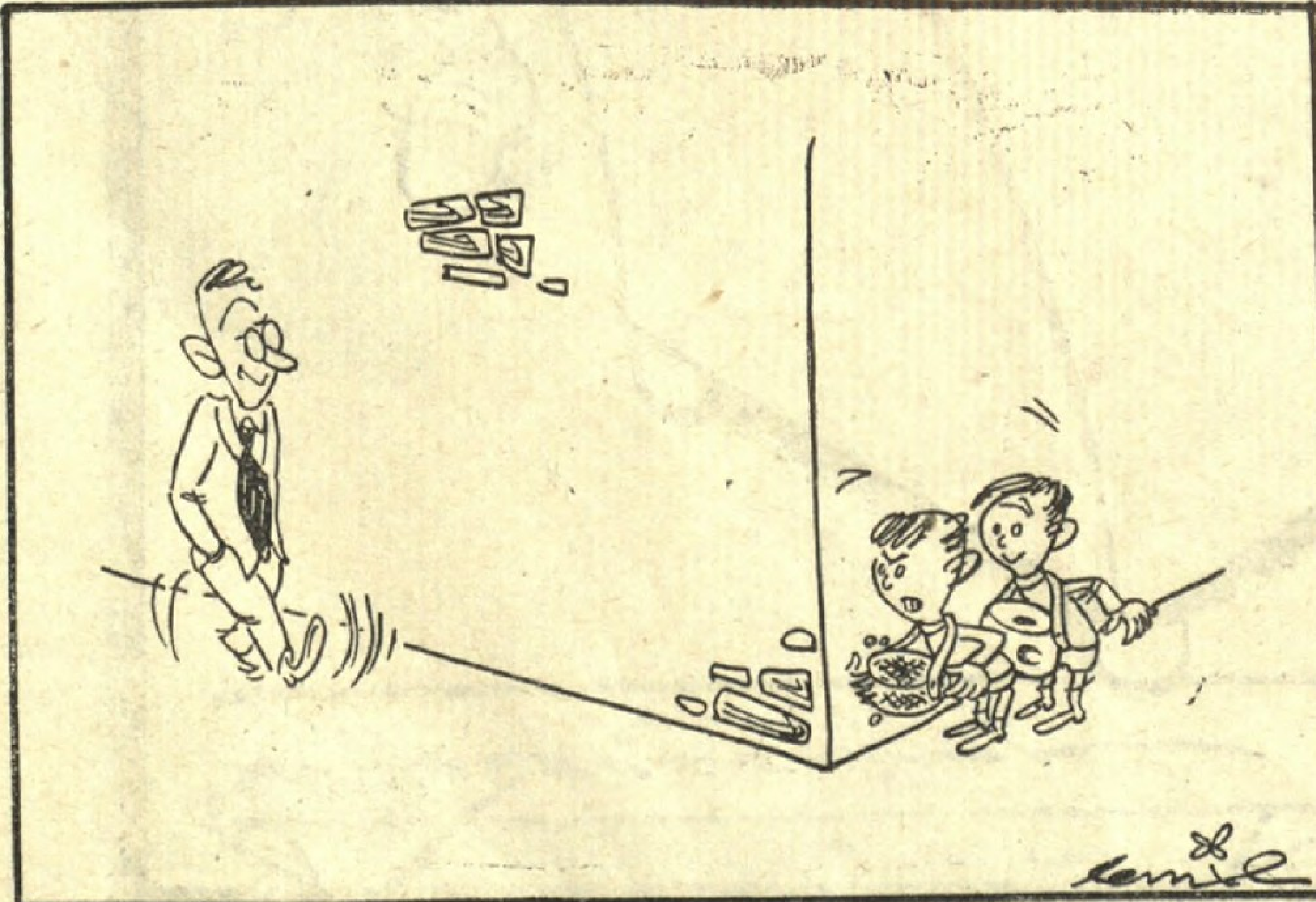
Dilenci boynunu bükerek cevap verdi:

FUKARA

— Kızmayın benim mürüvvetli efendim... Yabancı değilim... Ben de bu memleketin ahalisindenim...

Hasis bu sefer daha ziyade kızdı:

— Bak şu utanıp arlanmaz herife... Bir de yalan söylüyor... Sen eğer bu memleketin yabancısı olmasaydın benim ne adam olduğumu öğrenmiş bulunur, kapıma gelip boş yere nefes tüketmezdin.

PUSU!..

DAHA BETER

Muvaffak Benderli güzel konuşur. Bir gün:

— Konferanslarımda beni deli eden tek bir şey vardır: dinleyicilerin saate bakmaları...

Rifat Necdet içini çekti:

— Ya bir de işliyor mu diye kulaklarına götürürlerse?

★

MÜSAVİ

Büyük romancı Refik Halide sordular:

— Üstad, sizin dehanızdan istifade etmek istiyoruz. Bir erkek için bekârlık mı tercihe şayandır, evlilik mi?

Refik Halit böbürlendi:

— İkisi de birdir. Çünkü bu hallerden birinde bulunan erkek nasıl olsa sonunda pişman olur..

★

RÜYA

Ayşim gerinerek uyandı:

— Aman, dedi, korkunç bir rüya gördüm. Naci denizde boğuluyordu...

Kocası Enver hışımla sordu:

— Naci de kim?

— Şey.. Sen tanımazsın şekerim, rüyamda tanımıştım...

PİŞMANLIK

Kadın kocasına çıkışıyordu:

— Ama unuttun mu? evlendiğimiz sıralarda bana hep canını yiyeyim derdin...

Kocası içini çekti:

— Şimdi yemediğime pişmanım..

★

ÖLÇÜ

Birini çekiştiriyorlardı.

— Karısına pek kıymet veriyor. Yalnız yazlıkları için on bin lira harcamış...

Avukat Rasim Cenani güldü:

— İnsaf edin yahu, dedi, bu kadar pahalıya malolan kadına kim kıymet vermez?

★

UNUTKANLIK

Muharrir Refi' Cevat Ulunay gayet dalgın bir zattır. Bir gün trende biletini kaybetmişti. Memur:

— Zararı yok efendim, dedi, sizi tanıyorum. Nasıl olsa almışsınızdır bilet...

Refi' Cevat çırpındı:

— Almasına aldım ama, muhakkak bulmam lâzım, çünkü hangi istasyon için bilet aldığımı unuttum...

Dünya Mizahından

Saatim

— Mark Twain'den —

Güzel yeni saatim on sekiz ay ârızasız işlemişti. Ona artık zaman hakkında verdiği hükümlerde yanılmaz bir hâkim gözile bakmağa başlamıştım.

Derken bir gün bu saat nasılsa elimden düştü. Yüreğim birdenbire burkuldu: «Eyvah bir felâket geliyor» dedim.

Fakat garip değil mi saate hiç bir şey olmamıştı. Yine eskisi gibi «çıtır çıtır» işliyordu.

Maamafih «ihtiyaten onu bir saatçiye muayene ettireyim» dedim. Demez olaymışım.

Herif saati evirip çevirdikten sonra: «Dört dakika gerisi var. Regülâtörü biraz ileri sürmeli» dedi.

Ben hemen ellerine sarılarak: «Aman saate kıyma» diye bağırdım.

Fakat saatçi eline geçen saatin bir daha kurtulmasına imkân var mıdır?

O büyük bir sükûnet ve soğuk kanlılıkla regülâtörü ileri sürdü ve saati bana teslim etti.

Saatteki dört dakika geriliğe çare bulnmuştu. Fakat o bu defa ileri gidiyordu. Hem de anlatılmaz bir süratle... Bir hafta içinde o adetâ bir humma hastalığına tutuldu ve nabız saatte yüz elliye çıktı.

İki ay içinde şehrin en iyi kronometrelerini geriye bırakmış ve takvimlerin gösterdiği zamanı tam kırk dört gün aşmıştı.

Daha sonbahar «elveda» demeden o bize sobaları yaktırıyor, kış karlarının zevkini tattırıyordu.

Borçlarımı vadelerinden iki ay evvel ödiyor, ev kiralarını vakti gelmeden veriyordum.

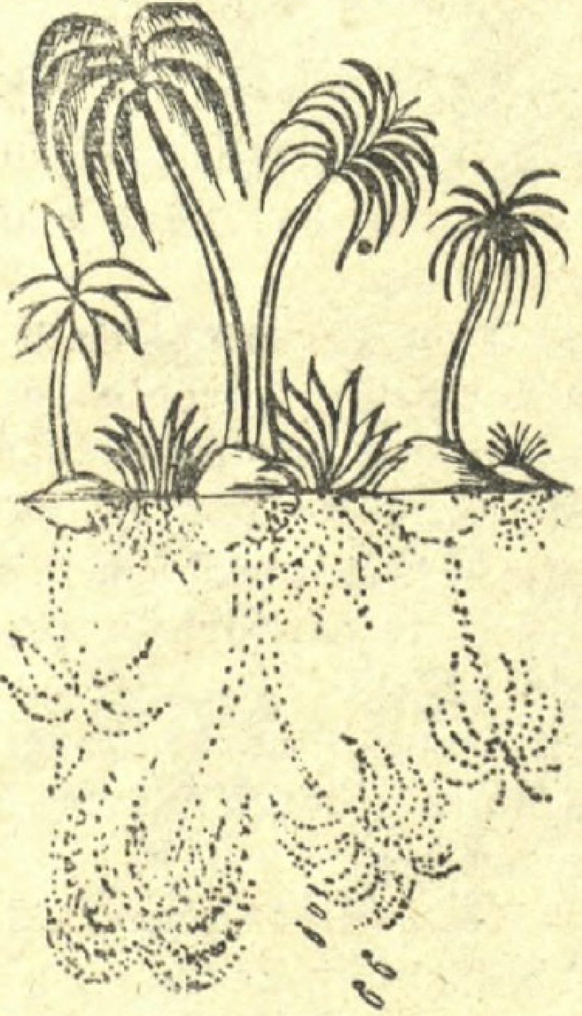
Nihayet onu bir kere daha tamire götürmeğe mecbur oldum. Saatçi gözüne tahtalardan tek gözlük taktıktan sonra makinenin içine baktı: Evvelâ tozunu silmek ve yağlamak lâzım, dedi, sonra da düzeltiriz... Sekiz gün sonra bir uğrayın.

Saat bu suretle temizlenip âyar edildikten sonra uzun ve muntazam fasılalarla çalan bir çan gib ağır ağır yürümeğe başladı. Bu defa trenleri, randevuları kaçırıyor, borçlarımı gününde ödemediğim için protesto ediliyordum. Evvelâ takvimdeki günün arifesini, daha sonra bir hafta, bir kaç hafta, bir kaç ay evvelini yaşamağa başladım. Dünya ve insanlar ilerliyor, gözümden kayboluyor, ben mütemadiyen eski tarihe doğru geri gidiyordum. Öyle ki müzedeki mumyalara karşı içimde bir muhabbet uyanmağa başladı ve son vakalara dair onlardan taze havadis almak meyline kapıldım.

Nihayet tekrar saatçiye dönüş.

Herif bu defa makineyi gözümün önünde parça parça açtı ve «silindirin şişmiş olduğunu söyledi.

Üç gün sonra saatçinin himmetile silindirdeki şiş inmiş ve âlet eski tabiî nisbetlerine dönmüş bulunuyordu.

SEVGİLİLER ÇÖLDE :
Serap!..

— Tiyatro münekkitlerine benim sahneye külotsuz çıktığımı söyliyen utanmaz kim acaba?!..

— İl Travaso —

Fakat bu defa da ona başka bir ârıza musallat olmuştu. Durup dururken titriyor, gıcırdıyor, hırıldıyor, öksürür aksırır gibi sesler çıkarıyordu.

Bu defa baş vurduğum saatçi zemberek yaylarının bozulmuş olduğunu söyledi ve benimle hemen bir fiat kararlaştırarak tamire başladı.

Ben de «çok şükür ki bu buhranlara göre ârıza daha ehemmiyetli bir şey değilmiş» diye sevindim.

Yalnız bu defa da başka bir belâya çattık, saat hızlı hızlı işlerken birdenbire duruyor, sonra yine kendiliğinden koşmağa başlıyarak kaybettiği zamanı telâfi ediyordu. Saatçiye bir şey demeğe hakkım yoktu. Çünkü saat başında bütün rötarları tazmin etmiş, öteki kronometrelerin bulunduğu noktaya yetişmiş bulunuyordu.

Yeni saatçi daha esaslı bir tamirden sonra bu derde de bir çare buldu. Yalnız bu defa saatin camı sıkışmış olduğundan akrep ile yelkovan birbirinin üstüne biniyor, yelkovan akrebi hızlaştırmağa çalışırken akrep onun boynuna asılarak geri bırakmağa uğraşıyor ve böylece bu iğne iki hayvan gibi birbirile didişiyordu.

Saate daha şişkin bir cam taktırdıktan sonra bu iki kavgacıyı birbirinden ayırdık. Fakat bu defa başımıza daha esaslı bir dert çıktı.

Saatim yarım gün doğru dürüst işledikten sonra birdenbire sar'aya tutulmuş gibi içinde bir boşanma oluyor, bütün âletler bir arı kovanı gibi vızıldamağa, oğuldamağa başlıyordu. Akreple yelkovana harikulâde bir sürat geliyordu. Öyle bir sürat ki bu iki iğnenin cinsiyetleri tefrik edilmiyor, kendileri ortadan kaybolarak saatin yüzüne ince bir örümcek ağı kaplanmış gibi oluyordu.

Telâşla koştuğum saatçi yine bütün âletleri sökerek saati muayene ederken ben de onu dikkatle muayene ettim. Kendisinin bir buhar kazanının altına kömür atmayı beceremediği için işinden kovulmuş bir eski bildik olduğunu görmiyeyim mi?

Saati elinden kaptığım gibi kafasına vurarak darma dağın ettim. Onlar da kurtuldu. Ben de kurtuldum.

Mark Tvain

KISSADAN HİSSE

Saatler insana benzer. Bir kere bozulup doktor eline geçen insandan nasıl hayır gelmezse saatçi eline geçen saatten de öyle hayır gelmez. Yapılacak en doğru iş, onu büsbütün kaldırıp atmak ve yerine bir yenisini tedarik etmenin çaresine bakmaktır.

Mütercim

Eski Türk Mizahından

Hasislere Dâir

TERLEDİM

Meşhur hasislerden Kıtmir. zade Resul Efendi bir soğuklama neticesinde hastalanmıştı. Kendisini muayene eden doktorlar endişe gösteriyorlar, bol bir surette terleyip vücudundaki zehirleri dışarı atarsa belki kurtulabileceğini söylüyorlardı. Fakat Kıtmir zadeyi terletmek için en kuvvetli ilâçlar tec rübe edildiği halde adamcağızın vücudünde bir zerre nem hissedilmiyordu.

Kayıkçı — Bayan daha çekecek miyiz?..
— Ayol ne biçim erkeksin, kocam on senedir çekiyor, gık bile demedi!..

Mahallede evliyalığından şüp de edilen mübarek bir şeyh vardı. Bu şeyh hastanın baş ucuna gelerek dedi ki:

— Kıtmir zade sen mahalledeki fıkaranın gözüne geldin ve betduasına uğradın. Bu hastalık Allahın bir cezasıdır. Eğer yirmi lira kadar bir parayı gözden çıkarıp fıkaralara bir mükemmel ziyafet çekersen Allah seni terletir ve bu hastalıktan kurtulursun.

Kıtmir zade: — Pekâlâ... Ben bir kere terliyeyim... Vadim olsun ki fukaraya yirmi liralık bir ziyafet veririm.

Şeyh buna razı olmadı.

— Hayır, dedi, evvelâ ziyafeti çekip fıkaraya âmin çağırtmalısın ki Allah ta sana şifanı ihsan etsin.

Kıtmir zade yatağının altından altın dolu bir çekmece çıkardı ve liraları bir bir saymağa başladı; altınların sayısı onu bulunca Kıtmir zade durdu:

— Zannederim ki bu on lira yeter...

— Hayır... Biraz daha gayret et...

Altınlar on beşi bulunca hastanın boğazı tıkanmağa, elleri titremeğe başladı.

— On beşe de diyeceğiniz yok ya...

Şeyh pazarlığa yanaşmıyor, kaşlarını çatıyordu:

— Hayır.. Yirmi olacak...

Kıtmir zade ağlar gibi bir sesle liraları saymağa devam etti:

— Şu on altı, şu on yedi, şu on sekiz, şu on dokuz... Şu...

Fakat Kıtmir zade yirmiyi sayacağı zaman birdenbire yatağından fırlıyarak sevinçle bağırdı:

— Müjde terledim... Vücudüm su içinde kaldı... Fukaranın duasına hacet kalmadı.

Hasta hemen yerdeki paraları topladı, çekmeceye attı.

DERVİŞİN BETDUASI

Bir Ramazan akşamı derviş geldi, Allah rızası için kendisine yiyecek verilmesini rica etti.

Ev sahibi çok zengin bir adamdı. Fakat o nisbette de hasisti. Dervişi görünce:

— Bu ne rezalet, dedi, önüne gelen benim kapımı çalıyor. Burası imaret mi? Benim kimseye bir şey vermediğimi daha öğrenemediniz mi?

Derviş sakin bir tavırla — Kızmayın, dedi, kendi keyfimden mi geldim sanıyorsunuz?.. Elbet beni bir gönderen var ki geldim... Dilerim Allahtan beni gönderen yakın zamanda kendi de bu kapıya gelsin..

Zengin hasis bağırdı — Kimmiş o seni buraya gönderen edepsiz bakalım?

— Açlık ve hastalık...

SON NEFESİNDE

Hasisliği ve aç gözlülüğü ile meşhur bir bakkal ölüm döşeğine yatmıştı.

Son nefesini vereceği zaman son bir defa gözlerini açtı, yatağının etrafında ağlaşan çocuklarına baktı

— Sen kimsin?

— Ahmet... Büyük oğlun...

— Sen kimsin?

— Recep... Ortanca oğlun...

— Sen kimsin?

— Hüseyin.. Küçük oğlun...

— Peki hepiniz buraya toplandınızsa dükkânın kasasında kim oturuyor?

BU DA CÖMERTLİĞE DAİR

Hasis fıkralarının sonunda bir de cömertlik ve israf hikâyesi nakledelim

Tan Matbaası sahibi Halil Lûtfi arkadaşımız geçenlerde bize mükellef bir çay ziyafeti verdi.

Sofrada sekiz on kişi vardık. Ziyafet sahibi durmadan misafirlere çay ve bisküvi ikram ediyordu.

Bir aralık elindeki tabağı Akşam idare müdürü Kâzım Şinasiye uzattı

— Ne bekliyorsunuz? Alsanıza bir bisküvi, dedi.

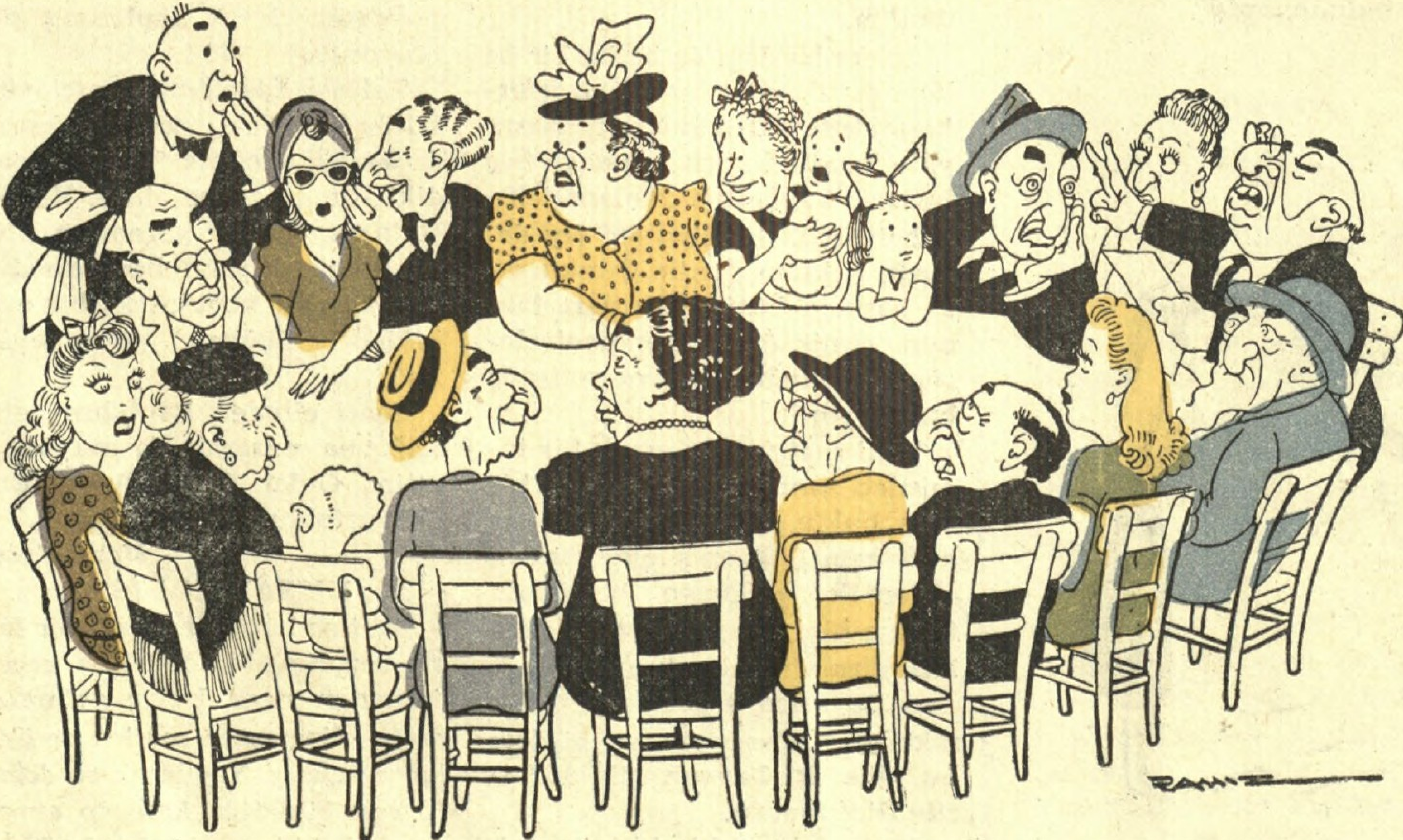
Kâzım Şinasi

— Lûtfunun minnettarıyım, dedi, üç bisküvi yedim. Daha ne yiyeyim?

Halil Lûtfi gülümsedi

— Üç değil dört ama bir tane daha yiyebilirsiniz...

tospağa

Salamon — Garson, yirmi tabak, on sekiz çatal, dört tuzluk, iki hazırlop yumurta, bir kadeh rakı yetir!..

214

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Gayet idareli bir otomobil, hiç benzin masrafı yok!..

— İl Travaso —

Kuvvet İlâhı!..

— İl Travaso —

MODERN YUVA :

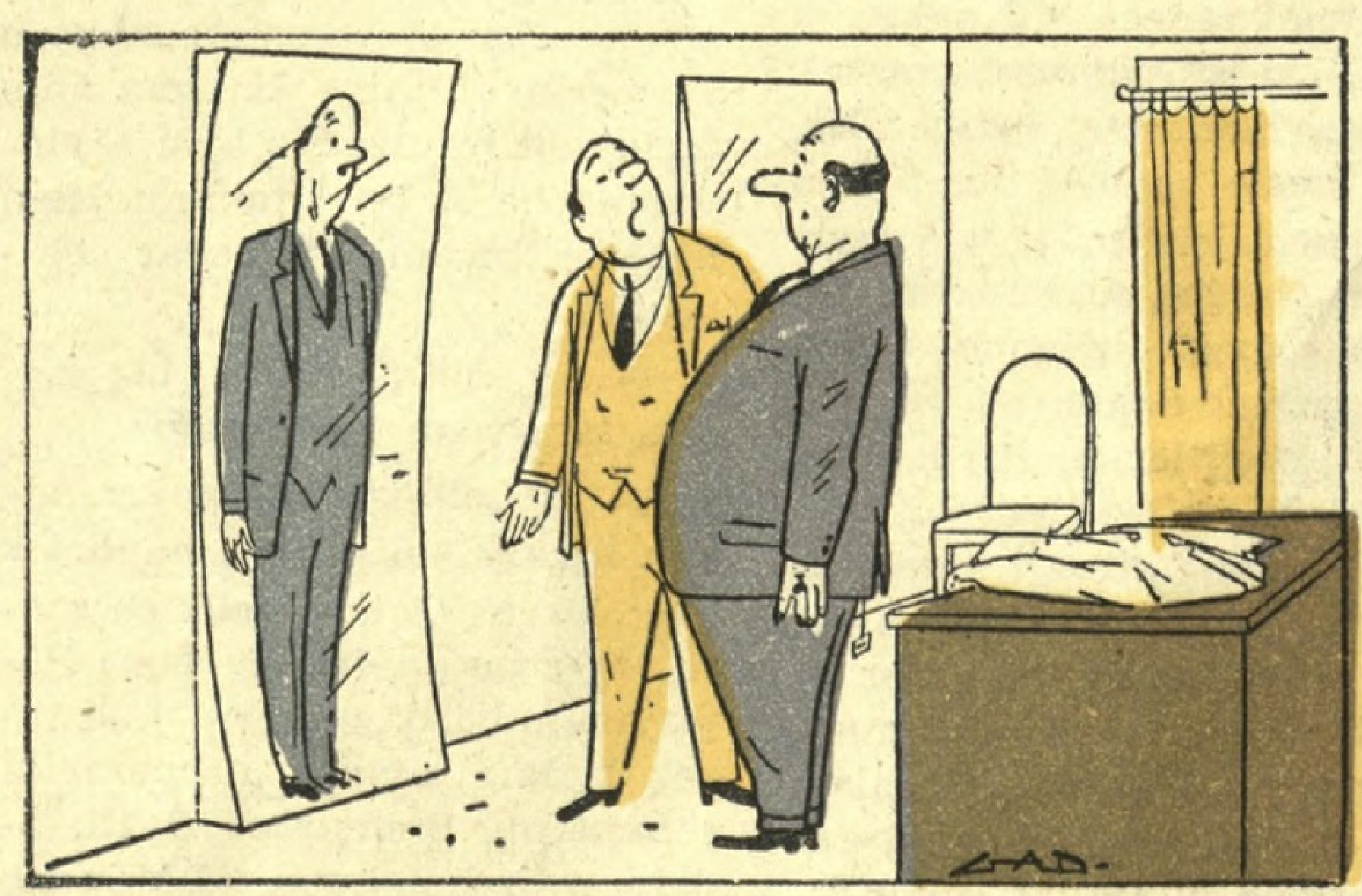
— İşte burası da kiler, mutfak, yemek odası!..

— İl Travaso —

Miyop müdür — Bugün idam edilecek olan 89 numaralı mahkûm nereye gitti?..

— İl Travaso —

— Bakınız elbiseniz sizi ne kadar inceltti!..

— France Dimanche —

215

Hikâye:

Palavra Nizam

Ona palavra Nizam demelerinin sebebi şayet çok yalan söylüyor veya mubalâğa ediyor da ondan ileri gelmektedir sanıyorsanız muhakkak aldandığınızı bilin. Hayır, sadece Nizam yakışıklı çocuktu. Genç kızların hoşuna gidiyordu. Bunu çekemiyorlar, inanmak istemiyorlar, övünmek kasdiyle değil de sırf sordukları için anlattığı maceraların gerçekliğine inanmak istemiyorlardı. Suç, dönmüş dolaşmış onun üstünde kalmış, ka bak onun başında patlamıştı. Adı Palavra kaldı..

Acaba tamamen haksız mıydılar diye arasıra düşünürüm. Lâkin bir gün bizzat şahit olduğum bir hadise Nizamın ne kadar şanslı olduğunu ve bu unvanı kat'iyyen haketmediğini isbat edecek bir delil teşkil etti.

Bir gün Pendiğe gidecektim. Bir de baktım, Nizam, yanında iki genç hanımla vapurdan çıkıyor. Ben de yalnızım. İçimden «Ulan palavra, göreyim seni, eşi dostu yalancı çıkar diyerek arkalarından sokuldum. Lâkin Nizam, kızlara:

— Aman ben önden gideyim de trende kendime yer bulayım.. dedi ve hızlandı. Kızlar da, ihtimâl sadece yol arkadaşı olarak ayrı istasyonlarda inecekleri için, ehemmiyet vermediler, âheste beste yürüdüler. Ben hem Nizam'a yetişmek için acele hem de içimden söyleniyordum: «Kerata, şimdi bizden biri görseydi, kızları dokuz ve on numaralı sevgililerim, diye anlatırdın değil mi?» diyordum.

Palavranın girdiği vagona ters taraftan girdiğim için o beni görmedi. Baktım, bu sefer de başka bir kızın yanına oturmuştu. Derken ötekiler, vagonları dolaşa dolaşa geldiler. Palavranın tepesine dikildiler. Birisi:

— O, Nizam bey, maaşallah, öyle telâşla önden koşmanızın sebebi varmış meğer... dedi.

Bizimki bön bön bakıyordu. Sonra birdenbire intikâl ederek hafifçe kızardı. Öbür kız:

— Yani bize söyleseydiniz sizi rahatsız mı ederdik? Hem neden arkadaşınızı bize takdim etmiyorsunuz kuzum? diye sordu. Palavranın yanındaki kıza baktım. Cidden güzel, canlı, cana yakın birşeydi. Nizam hık - mık etti. Sustu. O susup mahçup oldukça berikiler işi azıttılar.

— Haydi haydi çekinme, annene duyurmayız.. (Çocuğun annesi öleli yıllar vardı halbuki).

— Aman hiç de nâzik değil mişsin. İnsan arkadaşlarını birbirine tanıtmaz mı?

Palavra ezilip büzüldü. Sonra yanındakine dönerek:

— Affedersiniz küçük hanım, dedi, görüyorsunuz ya, arkadaşlarım sizi kendilerine tanıtmamı istiyorlar...

Kız kaşlarını çattı.

— Hayhay, dedi, mademki o kadar merak ediyorlarmış, ismim Fethiye...

Palavranın yüzünde geniş bir tebessüm yayıldı. Bundan âlâ delil olamazdı ya masumiyetine... Lâkin kızlar amma da acar şeylermiş. Bir türlü oğlanın yakasını bırakmıyorlardı.

— Olmadı ama Nizam bey, siz kendinizi tanımamazlıktan gelmesini Fethiye Hanıma âdeta hissettirdiniz. Siz öyle söyleyince o da bu tavrı takındı. Hem ne var kuzum, bu kadar çekinecek?

— Ay, hiş Semahat, biz geldik, istasyonu kaçıracağız..

İyi ki gelmişlerdi. Yoksa bizim zavallı delikanlıyı hayli ter leteceklerdi. Onlar indikten sonra, doğrusu ya, hemen kızla Palavranın başbaşa verip gülüşerek kızları alaya alacaklarını sanmıştım. Sanmıştım değil, âdeta emindim buna. Lâkin ne birinde, ne ötekinde ses çıkıyordu. Neden sonra Palavra, nefes kadar hafif bir sesle:

— Teşekkür ederim, dedi, beni güç bir durumdan kurtardınız...

O zaman adının Fethiye olduğunu söyliyen genç kız geniş ve rahat bir tebessümle gülerek:

— Kuzum, dedi, ne istiyorlardı o genç kızlar sizden?

— Kendilerini sizinle başbaşa kalmak için atlattığımı zannettiler de ona kızdılar..

— Yani buna değmez miyim demek istiyorsunuz?

— Ne demek efendim, ben o saadeti rüyamda bile göremem...

Ha.. Demek oğlanın hakkı varmış. Kızı sahiden tanımıyormuş. Lâkin köpoğlu amma talihlidir ha.. Lâhzada kızı işlemeğe başladı. Tesadüfen inecekleri istasyon da ayni değil miymiş? Öteki münasebetsizlerin mânasız ısrarları olmasa biz yine Nizamı palavracının biri diye bilecektik. Ama artık bu ismin bir mânası kalmadı, tadı kaçtı. Oğlan, kızların yüzünden yepyeni bir sevgili peydahladı göz göre göre... Ah palavra, bunu sen anlatsan kimse inanmazdı ya yine.. Bereket bana dua et. Tarafsız şahidinim..

— *Hikâyeci* —

Şu düğmeye basınca

Yazıhaneye bir adam geldi. Bir büyük şirket Amerikadan yeni gelecek elektrik malzemesini satmak için şimdiden müşteri arıyordu. Kataloğları açtı.

— Bayım, dedi. Bu, otomatik yemek pişirme makinası. Şu düğmeye basınca patates ayıklanıyor. Şu düğmeye basınca doğranıyor. Şu düğmeye basınca yıkanıyor. Şuna basınca da pişiyor. Tam beş dakikada bir tencere yemek!

— Hayret!

— Şu da otomatik süpürge... Şurasındaki düğmeye basınca kendi kendine odayı dolaşıp her tarafı süpürüyor. Şu...

— Haydi bayım, haydi! Bunlar bize yaramaz.

— Neden efendim?

— Kadın sabahleyin bütün düğmelere bassın. Sonra soluğu sokakta alıp akşama kadar vitrin vitrin, mağaza mağaza dolaşmaktan başka iş mi bulamasın?.

— Sabaha kadar sivrisineklerin konserini dinledim...
— İki liralık otel bu bayım, Safiye Ayla'yı dinletemezdik ya!..

Hizmetçi — Haydi bakalım mutfağa... Öyle evin hizmetçisiymiş gibi yan gelip rahat etmek yok!..

KEMİKSİZ AYŞE

EDEBÎ ROMAN : 5

Ayşe kendisini Faikin muhasa rasından kurtarmak için çırpınarak dedi ki:

— Allah senin bana böyle sulan mana memnun olur mu?

Biz kahkahayı basarken Ayşe sordu:

— Hem Allah var mı?

Sual büyüktü. Hepimizi sustur du. Düşünmeğe başladık. Allah yoksa Ayşeye yankesiciliğin fena olduğunu nasıl anlatacaktık? Ha ram ve helâl para arasında ne fark kalırdı?

Ben hemen atıldım:

— Var tabiî..

— Hani? Nerede Varsa göster bana.

— Her şey gözle görülmez, dedim, bu havanın içinde neler var, görüyor musun? Ben de sana sorayım: Senin bir aklın var mı?

— Var.

— Nerede? Gösterebilir misin? Fotoğrafını çektirebilir misin?

Ayşe incecik kaşlarını çattı, biraz düşündükten sonra da dedi ki:

— Aklım ermiyor. Çocukluğumdanberi düşünürüm bunu. Allah var mı, yok mu diye.

Faik de gök gürler gibi:

— Vardır! dedi.

Fakat Necdet bir şey söylemiyordu. Ayşe ona döndü:

— Sen ne dersin?

Necdet, elleri pantalonunun ce binde, dolaşıyor, kendi kendine konuşuyormuş gibi cevap veriyordu:

— Ne bileyim ben... Derin mesele... Her gün ben «İş var mı, yok mu?», «Para var mı, yok mu?», «Bu akşam yiyecek var mı, yok mu?» diye düşünmekten Allah var mı, yok mu? diye düşünmeğe vakit kalmıyor. Zaten, Allah varsa bile o da beni düşünmüyor. Birbirimiz için zihin yormağa ne lüzum var?

Faik sordu:

— Seni düşünmediğini ne biliyorsun? Düşünmese sen nefes alabilir misin? Çalışabilir misin? Gülebilir misin?

Münakaşa uzunca sürdü. Ben sıkılmaya başlamıştım. Ayşe kaşlarını çatmış, bütün ciddiyetiyle onları dinliyordu. Birdenbire yerinden fırladı, Necdetin üstüne yürüdü:

— Sus be! dedi, saçmalıyorsun. Ben bile anladım. Sen budala mısın bu kadar? Her resmin bir ressamı olur da, bu dünyanın bir ressamı olmaz mı?

Sonra Faike döndü:

— Tabiî... dedi, güzel söyledin vallahi... Şimdi aklım erdi işte...

Ve bana dönerek sordu:

— Değil mi öyle?

— Öyle, öyle... dedim, fakat Allah yankesicileri sever mi dersin?

Ayşe gitti, bir sıçrayışta masanın kenarına oturdu ve düşünmeğe başladı.

Necdet:

— Böyle yankesiciyi kim sevmez? dedi, şu bacaklara bak!

Ayşe hepimize ayrı ayrı baktı, kaynayan ruhundan beklemediğim sâkin bir sesle dedi ki:

— Çocuklar... şakayı bırakın... Ben kurtulmak istiyorum bu huyumdan. Tövbe edeceğim artık. Bana yardım edin, olmaz mı?

Onun bu içerilek ve titrek sesi, hepimize dokundu. Necdet bile hemen ciddiyetini takınarak mırıl dandı:

— Yarın hepimiz sana iş ararız.

Faik atıldı:

— Ben bulacağım sana iş. Sabret biraz. Anladın mı? Bir kaç gün peynir ekmeğe fit misin?

Ayşe omuzlarını silkerek:

— Kuru ekmek de yerim ben, dedi, sizinle beraber olduktan sonra...

Ben, yerimden fırladım ve bağırdım:

— Yaşa! Söz veriyorsun değil mi? Artık ellerin başkalarının cebine dalmıyacak.

Ayşe, masadan bir ekmek kabuğu alarak öptü:

— Söz! dedi, açlıktan ölsem yap mıyacağım. Yaparsam şu ekmek çarpsın beni!

Faik hemen Ayşeyi kucaklayıp öptü. Peşinden ben. Necdet de uzandığı karyoladan kalktı:

— Benim canım yok mu? dedi ve Ayşeyi kucakladı.

Ondan sonra, tatlı bir arkadaşlık havası içinde gece yarısına ka dar konuştuk. Ayşenin bazan çocuk gibi saflığı, bazan da umulmadık espirileri hepimizi hayrete düşürüyor, ona bağlıyordu.

Onun gözlerini uğuşturduğuna ilk defa dikkat eden Faik oldu:

— Ha!... dedi, şimdi meseleeee!. Kemiksizciğimizin uykusu geldi. Nerede yatıracağız onu?

Odada iki karyola, bir divan, bir iki koltuk, iki de kırık dökük sandalye vardı. Ben dedim ki:

— Ayşe benim karyolamda yat sın, ben koltukta uyurum.

— Ben de veririm ona yatağımı, dedi Faik.

Necdet geri kalmadı:

— Ben de! dedi.

Ayşe gülüyordu. Benim oturduğum koltuğa bir göz attıktan sonra:

— Olmaz, olmaz, dedi, hiç biriniz bu tapon koltukta uyuyamazsınız. Ben her gece birinizle beraber yatarım. Ama kardeş kar deş. Anladınız mı? Her gece birinizle ve... Kardeş kardeş!

Necdet bağırdı:

— Bu gece bana misafir gel öyleyse, kardeşim.

Ayşe beni gösterdi:

— Yoo...k, dedi, bu gece Nusretle... Evvelâ onu tanıdım ben.

— Yarın gece?

— Yarın gece Faikle.

Necdet sıçradı

— Neden ben sona kalıyorum? Yarın gece kur'a çekeriz.

— Peki.

Ayşe bana döndü ve tekrarladı:

— Fakat kardeş kardeş! dedi.

II

Kardeş kardeş!.. Bu mukavele daha o gece bozuldu. Öyle ki, Ayşe, o gece benden sonra Necdete, sonra Faike misafir gitti. Tabiî sona kalan kârlı çıkmıştı. Ayşe sabaha kadar onda kaldı.

Ertsi gün, kızı oadada bırakarak sokağa çıktığımız vakit, üçümüz de gecenin unutulmaz intıbalarını birbirimize anlattık. Üçümüz de Ayşeye âşıktık. Onu yankesicilikten kurtarmak, rahat yaşatmak, ona fena günlerini unutturmak için, canla başla iş aramağa karar verdik ve bir yaydan fırlayan üç ok gibi üçümüz de ayrı yollardan hedefe doğru atıldık.

Kız uğurlu imiş. O gün bir kitapçı bana üç mektep kitabının resimlerini ısmarladı. Necdet bir duvar ilânı siparişi bulmuştu. Faik de Millî Kredi bankasının iç dekorasyon için açılacak bir müsabakanın şartnamesini alıp geldi. Bir arkadaşından da 20 lira borç koparmağa muvaffak olmuştu.

Daha ertesi gün sabah erkenden çalışmağa başladık. Ayşe de mukavvaları kesiyor, bize ötebe ri getiriyor, küçük pratik işlerde yardım ediyordu. Dördümüz birden öyle bir neşelenmiştik ki, hep şarkılar söyliyerek çalışıyor duk.

Ertesi günlerin bazı dinlenme saatlerinde, Ayşeyi anadan doğma soyuyor, divana uzatıyor, üçümüz de ayrı ayrı çıplak resmini yapıyorduk. Şaşılacak şey! Bu resimlerin üçü de birbirinden güzel oldu. Ayşenin vücudü, aslındaki tatlı yumuşaklığı, tazeliği ve âdeta ruhunu etlendiren safiyeti ve kıvraklığı ile görülüyor, hayret verici bir tabiîlik ve canlılık intibaı veriyordu. Kendisi de bu resimlere bayıldı. «Bu kadar güzel miyim ben?» diyordu.

Tünelin üst tarafında bir dükkân bu resimleri bir hafta içinde ellişer liraya sattı. Bizden yenilerini istiyordu. Bir yandan elimizdeki siparişleri yetiştirmeğe çalışırken, bir yandan da Ayşenin çeşitli pozlarda çıplak resimlerini yapıyor, fakat yüzünü tanınmıyacak şekilde değiştiriyor, her birini yüz liraya kadar satıyorduk. Ayşenin tablo başına yüz de yirmi beş model payı vardı.

Üç arkadaş, birbirimizi hiç kıskanmıyorduk. Ayşenin hangimize daha fazla meyli olduğunu bir saniye düşünmüyorduk bile. Kız, bize böyle bir şüphe vermemek için üçümüze karşı da âdeta gizli ve hassas bir ruh terazisiyle ölçülmüş gibi müsavi ağırlıkta sevgi gösteriyordu.

O ay içinde sevincimizi son haddine vardıran bir hâdise de Millî Kredi bankasının müsabakasına girmemizdi. Dört ay sonraki müsabakaya hazırlanıyorduk, Eğer projemiz beğenilirse, bankanın Galatasarayda yeni yapılan merkez binasının iç dekorasyonundan tam 60 bin lira alacaktık. Masraflar çıktıktan son ra bize 50 bin lira kadar kalıyordu. Dörtte birini de Ayşeye vedecektik. Müsabakanın yapılacağı Eylül ayı yaklaştıkça neşemiz ve heyecanımız artıyordu.

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

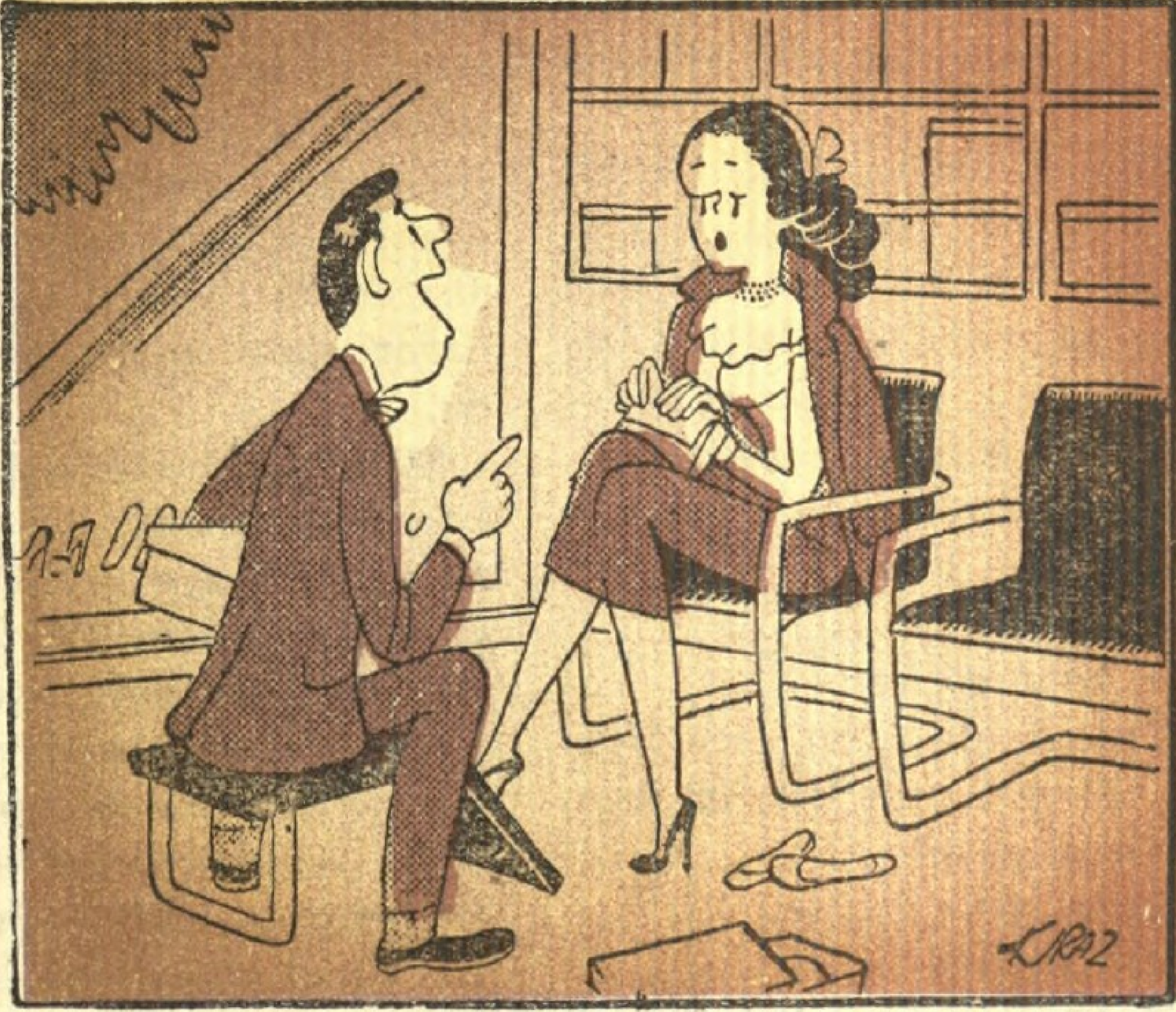

DOĞUM EVİNDE :

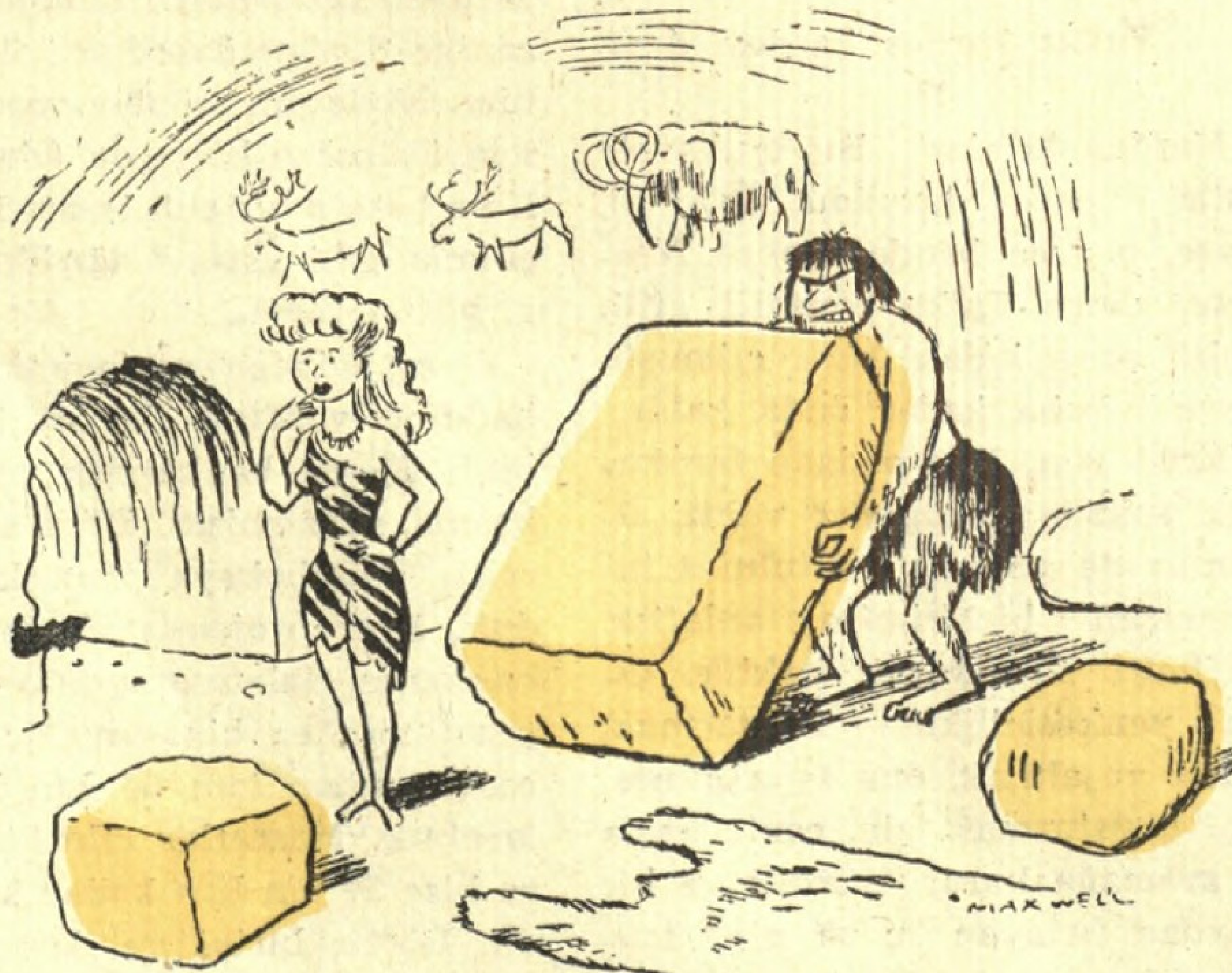
— Evet, oda numarası tamam, 27... Ama imkân var mı?..

— İl Travaso —

— Ayağınızı sıkıp sıkmadığını tecrübe için bu akşam beraber dansedelim!..

— France Dimanche —

TAŞ DEVRİNDE :

— Yemek masasını nereye koyalım?.

— France Dimanche —

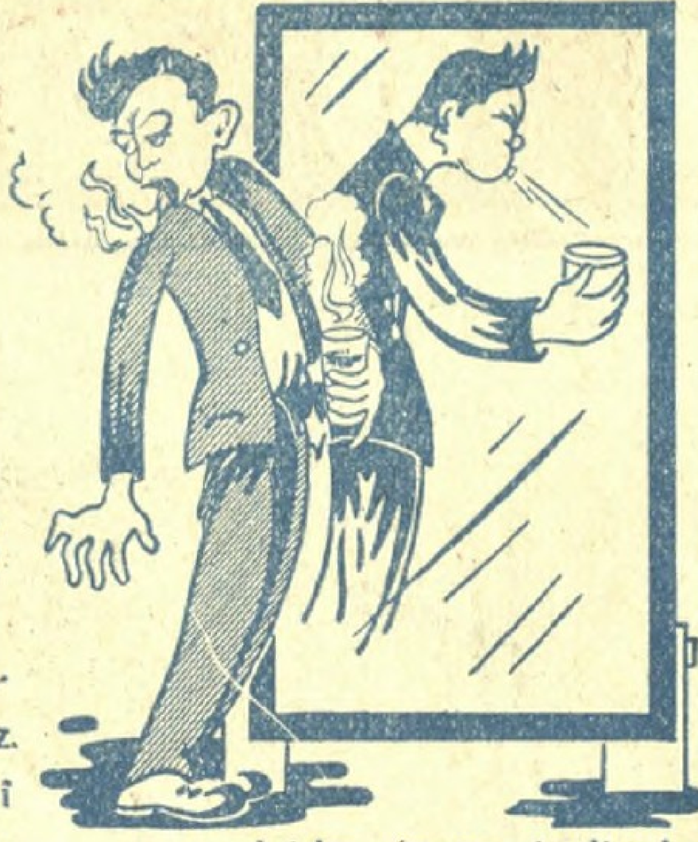

— Karımı uyandırmadan kapıyı açabilirsen istediğini çal!..

— İl Travaso —

216

Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfler de yer.

Fakat SANA margarinini kullandığınız zaman hiç endişe etmeyiniz. Türkiye'nin en modern ve en sıhhî fabrikasında, gayet sâf nebatî yağlar ve pastörize sütten imal edilen SANA, daima taze, sâf ve hazmı kolaydır

SANA ile tatlı ve pastalar hazırlayınız; ekmeğe bol SANA sürünüz ve sandviçler yapınız, şimdiye kadar tattığınız margarinlerden ne kadar farklı olduğunu hayretle göreceksiniz.

SANA çok ucuzdur, 250 gr.lık bir paket yalnız 90 kuruştur

Al..ye..ve anla

Sana

kahvaltılık margarini

GRAFİKA

44-5-53

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY-İSTANBUL

Türkiye İŞ Bankası

1

MİLYON LİRALIK PLANIN

25 AĞUSTOS 1953

KEŞİDESİ

4

BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

TURAL

öksürüğü keser!

Silâhlara Veda!

Yazan: Ernest Hemingway

(Bence, Ernest Hemingway, Anglo - Sakson dünyasının eser vermekte olan romancıları arasında en kuvvetli, en değerlisidir. Onun «Silâhlara Veda» romanını okuyalı 15 sene olduğu halde, roman kahramanlarının hayali, vak'aların geçtiği yerler hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor!)

Somerset Maughan

Bu Harika Romanın Tefrikası

AYDABİR

Mecmuasının Temmuz sayısında başlıyacaktır

Akbaba

Komşunun tavuğu !

19 Haziran 1953

220